

K.A. Applegate

the andalite chronicles

Before the **PRIMORPHS** . . . there was Elfangor.

An Alien Dies #3

Illustration by John Schoenherr

USCIDEASTIL

Người Ngoài Hành Tinh Qua Đời
Series The Andalite Chronicles Phần 3
Katherine Alice Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[NGƯỜI LẠ QUA ĐỜI](#)

[CHƯƠNG 33](#)

[CHƯƠNG 34](#)

[CHƯƠNG 35](#)

[CHƯƠNG 36](#)

[CHƯƠNG 37](#)

[CHƯƠNG 38](#)

[CHƯƠNG 39](#)

[CHƯƠNG 40](#)

[CHƯƠNG 41](#)

[CHƯƠNG 42](#)

[CHƯƠNG 43](#)

[CHƯƠNG 44](#)

[CHƯƠNG 45](#)

[CHƯƠNG 46](#)

[CHƯƠNG 47](#)

[CHƯƠNG 48](#)

[CHƯƠNG 49](#)

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)

[\[3\]](#)

[\[4\]](#)

[\[5\]](#)

CHƯƠNG 33

Không... khí!

Phổi tôi rất bồng. Những trái tim nên thùm thụp. Đầu óc mụ mẫm, mặt mày xây xẩm - tôi lịm dần, lịm dần. Lúc này cơn choáng vì thiếu oxy đã thế chỗ cho nỗi khiếp sợ.

Trọng lực nhân tạo của con tàu đã mất. Tôi trôi bồng bềnh, phi trọng lực, trong khi sàn, trần và vách tàu chao lượn xung quanh.

Tôi muốn buông xuôi hết mọi thứ, ngay lúc này đây, khi mà tàu *Jahar* đang rơi vào lỗ đen.[1]

Cuộc đời tôi là một chuỗi những thảm họa, những thất bại... Tôi đã không cứu được Arbron ra khỏi lốt Taxxon, không ngăn chặn nổi tên Yeerk Visser Ba-Mười-Hai đánh cắp cơ thể vị hoàng tử của mình, ông Alloran-Semitur-Corrass. Tôi đã bất lực đứng trơ mắt nhìn đám thiên thạch asteroid hung tợn tấn công tàu *Sao Lưỡi Kiếm*, tôi đã không bảo vệ được hai con người Trái Đất mình có trách nhiệm phải trông nom.

Tệ hơn nữa, tôi đã không mang được *Vòng Xoáy Thời Gian*: nguồn năng lượng siêu phàm nhất trong lịch sử dải thiên hà về trao cho đồng bào mình.

Lúc này đây tôi đang mắc kẹt trong một con tàu vô hồn, trôi tự do giữa không gian. Phổi tôi rất bồng vì không khí trong tàu đã cạn kiệt! Những ý nghĩ và hình ảnh lộn xộn quay cuồng trong óc tôi...

Qua ô cửa sổ vẫn còn sáng, tôi thấy một cuộn bụi khổng lồ cùng vô vàn những mảnh thiên thạch vỡ - dấu hiệu chứng tỏ tàu đang trôi dạt về hướng lỗ đen. Song ở ngay tâm xoáy bụi, mắt thường chẳng thể nhìn thấy gì. Một ngôi sao vỡ tan, lực hút lớn của nó tạo ra vầng sáng.

Elfangor, trí óc đã mê man của tôi thì thầm, *hãy mặc mọi sự chấm dứt cho rồi*.

Visser Ba-Mười-Hai - tên mượn xác-Andalite duy nhất trong dải thiên hà, gã Yeerk độc nhất kiểm soát được cơ thể của một người Andalite - đã ngất xỉu vì thiếu ôxy. Trong tình trạng phi trọng lực, hắn hết bị lèn vào sàn tàu quay tít lại bị ném thẳng lên trần; bốn chân hắn xuôi lơ, hai tay và đuôi ngúc ngoắc...

Tôi ráng vịn vào một mẫu bám trên bảng điều khiển. Lúc con tàu mất trọng lực lăn cuộn một vòng, tôi chợt cảm thấy vật gì đó khá lớn bập vào mình.

Hóa ra là Loren. Cô đã chết giấc, và sẽ chẳng bao giờ tỉnh lại nữa, nếu tôi không ráng nhoài tới nguồn cung cấp dưỡng khí khẩn cấp của tàu và mở van thoát khí...

Tôi nhớ lúc Arbron gào thảm thiết đòi chết, tôi đã ngăn cậu ta, bởi nếu không có sự sống thì không có nỗi tuyệt vọng, nhưng khi đã có sự sống thì ắt phải có niềm hy vọng.

Tôi không có quyền dập tắt niềm hy vọng của Loren, cho dù tôi đang tuyệt vọng đến đâu đi nữa.

Cả bốn con mắt của tôi sục sạo trong cái mớ lộn tung phèo, đầy ác mộng của không gian tàu và phát hiện ra bảng điều khiển cần tìm. Đôi mắt cuống lờ đờ của tôi bám rịt lấy nó, quyết không để vượt mắt.

Rủi thay, thật khó phân biệt nổi đâu là trên, đâu là dưới, đâu là trái, đâu là phải - khi cả thế giới lộn mào, cuống cuống, và khi trí óc tội nghiệp thiếu ôxy của tôi sắp tắt ngúm.

Phải lết bằng được tới cái bảng điều khiển đó!

Nhưng sức tôi lúc này chỉ có thể ráng một lần. MỘT LẦN mà thôi. Tấm bảng ở xa quá, khó lòng với thử lần thứ hai.

Tôi nhắm đích rồi búng lên, cơ thể không trọng lực của tôi bay đánh vèo từ đầu này qua đầu kia của buồng lái. Tôi tóm huyệt bảng điều khiển và đành để mình bị trôi lều phều ra xa.

Đột nhiên, có một bàn tay vươn lên và dúi tôi trở lại bảng điều khiển. Bàn tay *loài người*! Thật khó tin! Loren đã tỉnh lại giữa vùng cận chân không, cận kiệt không khí, và nhiệt độ tụt ngấp ngé mức zero.

Cô đã tỉnh lại và đã nhìn thấy tôi đang cố sức làm gì. Lanh trí, cô đẩy tôi về phía bảng điều khiển. Lần này tôi nhoài người ra và chụp được cái van thoát khí...

Dĩ nhiên là bạn không thể nhìn thấy không khí. Bạn cũng gần như không thể cảm nhận được nó bằng xúc giác. Nhưng bạn lại nhận thức được khi xung quanh bạn không còn không khí.

Buồng phổi mệt mỏi của tôi ráng co bóp lần nữa. Và rồi, tôi lơ mơ cảm thấy có một luồng gì đẩy luôn vô người mình.

Tôi hóp thêm một lần nữa, và <Aaaahhhh!> Không khí bơm vào như muốn xé toang mấy lá phổi xẹp lép của tôi.

Chao, không khí! Tôi hóp lấy hóp để - mỗi hơi thở lại cảm thấy một cú nhói buốt tê người. Nhưng rồi cơn đau dường như bớt tê tái hơn...

Tôi tì tay trái vào bàn điều khiển, các móng guốc của tôi nhổng lưng chừng, cái đuôi đã bắt đầu ngúc ngoắc được và tôi khoan khoái hít thở những ngậm không khí cứu tinh.

<Cô không sao chứ?> Tôi hỏi Loren.

Nụ cười loài người nở ra trên mặt Loren - một nếp gấp cong lên nơi khóe miệng cô. Nụ cười của Loren yếu ớt và run rẩy, nhưng tôi vui mừng biết bao khi thấy nó.

“Tôi cứ tưởng chúng ta “đi” rồi chứ,” Loren sẽ sàng nói.

<Đi? À, cô muốn nói là “chết” phải không? Đúng, suýt nữa chúng ta đã tiêu đời. Nhưng loài người không dễ dàng đầu hàng, phải không?>

“Người Andalite các anh cũng vậy mà,” Loren nói. “Bây giờ mình làm gì?”

Tôi nhìn bao quát khắp tàu. Gã Visser đang hồi tỉnh dần. Chapman vẫn còn ngất, đang dật dờ va vào vách tường đằng kia như một miếng bùi nhùi.

<Hừ, chúng ta đã có không khí, nhưng không còn năng lượng. Những thiên thạch sống đã hút

hết năng lượng trên tàu rồi. Và hiện giờ chúng ta đang rơi vào lỗ đen.>

“Ồi, không hay rồi,” Loren rên lên.

<Nếu rơi vào lỗ đen, chúng ta sẽ bị nó nghiền nát thành từng nguyên tử carbon. Con tàu và tất cả mọi người sẽ bị xay nhuyễn chỉ còn bằng kích thước của một nguyên tử.>

“Ờ, ở trường tôi cũng đã được học về lỗ đen rồi.”

Tôi thật sững sốt vì loài người cũng biết điều này.

<Có một lối thoát đó, Andalite.>

Cái giọng truyền ý nghĩ của Visser Ba-Mười-Hai vang lên trong đầu tôi, bất giác khiến tôi sôi máu.

Nhân dáng và trí não của ông Alloran giờ đã là của hắn và bị hắn kiểm soát. Ông có thể nghe, nhìn, cảm nhận, nhưng không thể điều khiển được các giác quan ấy. Chính gã Yeerk trong não ông mới nắm quyền kiểm soát. Hắn làm cử động cánh tay, cẳng chân và đuôi của ông. Hắn quyết định độ ngắn dài cho từng hơi ông thở. Hắn chọn đích ngắm cho mắt ông và thiết lập nội dung lời nói của ông.

Tôi quay mắt về phía gã Visser. Tôi không biết ai trong hai chúng tôi sẽ thắng trong trận chiến “đuôi đôi”. Tuy gã Visser thừa hưởng kinh nghiệm của ông Alloran, nhưng rõ ràng là tôi nhanh nhẹn hơn gã.

<Đừng có ngốc nghếch, Elfangor,> tên Visser lên mặt. <Ta và mi đâu có được lợi gì khi lao vào chém rạch nhau bằng cái đuôi Andalite kỳ diệu này?>

<Mi có ý gì hay hơn chẳng?> Tôi hỏi. <Lúc này ta có hàng nghìn lý do để giao đấu với mi đó.>

Gã Visser cười hô hố. <Tính đồ thừa cho ta về những thất bại thảm hại của mi hả? Ta đâu phải là đứa đã bỏ mặc bạn ở thế giới Taxxon, bị kẹt cứng trong lốt sâu kinh tởm đó. Ta đâu có bất tuân mệnh lệnh Hoàng tử của mình và để cho mười ngàn tên Yeerk sống mất. Chỉ vì một chút ương ngạnh của mi mà lão Alloran khốn khổ đã phải ngã quy>

Tôi muốn phỉ nhổ vào những lời của hắn. Nhưng quả tình trong đó cũng có ít nhiều sự thật. Những sự thật chẳng dễ gì trốn tránh. Vả lại, trốn tránh để làm gì chứ?

<Nói toẹt ra đi, mi muốn gì hả tên Yeerk kia?> Tôi hỏi sảng.

<Chúng ta đang ngụ trong một con tàu chết sắp sửa bị rơi vào lỗ đen. Nhưng hãy còn có một lối thoát: *Vòng Xoáy Thời Gian*.>

Cặp mắt chính của tôi hằm hằm nhìn hắn, nhưng đôi mắt cuống của tôi lại thấy Loren đang ánh lên những tia hy vọng.

<Có một điều mà mi chưa biết, Visser. *Vòng Xoáy Thời Gian* được cột ở bên ngoài con tàu. Ở ngoài, nghe rõ chưa? Có khi nó đã tuột mất rồi cũng nên. Nó đã được gia cố chặt bằng dây thừng năng lượng, nhưng bây giờ năng lượng đã bị hút sạch mất rồi...>

<Trọng lực,> gã Yeerk vắn vẹo. <Chắc chắn ở giữa con tàu và *Vòng Xoáy Thời Gian* phải có đủ lực hút để giữ cho chúng không tách xa nhau.>

Tôi nhầm tính một phép tính quen thuộc trong đầu. Gã Visser nói đúng. Chắc chắn *Vòng Xoáy Thời Gian* vẫn còn ở bên ngoài con tàu.

<Thế mi định làm gì với nó?> Tôi hỏi.

<Chúng ta sẽ hợp tác, Andalite. Và phải nhanh nhanh lên.>

CHƯƠNG 34

<**H**ợp tác á?>

<Một trong hai chúng ta phải bò ra ngoài - trên một sợi dây thừng hay dây cáp. Mỗi đầu dây sẽ có một người nắm giữ...>

<Rồi sao? Lôi *Vòng Xoáy Thời Gian* qua cửa vào tàu á? Như thế sẽ lại mất hết không khí. Chúng ta chẳng còn trường lực nào nữa.>

<Đúng. “Được ăn cả ngã về không”.> gã Visser thừa nhận. <Chúng ta có thể sử dụng những túi không khí cho năm phút cấp cứu.>

Tôi nhìn hần trôn trôn. <Túi không khí nào?>

<Mi quên rằng ta đang kiểm soát Alloran rồi sao? Đây là con tàu của lão. Ta biết tất cả mọi bí mật của nó. Có những túi nhỏ cung cấp không khí. Alloran chỉ dùng chúng trong trường hợp như thế này.>

Tôi nghĩ thật nhanh. Việc bắt tay với gã Yeerk khiến tôi buồn nôn, nhưng lúc này tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác nữa...

<Ta có một điều kiện: ta sẽ ra ngoài tàu còn mi ở lại đây cầm một đầu dây thừng.>

Gã Yeerk cười sảng sặc. <Để khi mi rớ được vô *Vòng Xoáy Thời Gian*, mi sẽ khởi động nó và chuồn mất tiêu, bỏ lại ta và con tàu chứ gì?>

<Không. Ta không thể bỏ Loren lại... ý ta là cả hai con người kia. Cứ dò trí óc của ông Alloran mà xem. Ông ấy sẽ cho mi biết sự thật.>

Gã Visser Ba-Mươi-Hai kiểm tra một lát rồi hần nói. <Nghe có vẻ thật đấy. Lão Alloran đồng ý là mi có cảm tình đặc biệt với con người giống cái kia. Liệu hồn đấy, nếu mi giở trò phản trắc thì ta sẽ xử con bạn của mi từ từ trong khi chúng tao rơi vào lỗ đen...>

Phải mất vài phút mới móc đủ dây điện từ bảng điều khiển ra và bện một sợi cáp chắc chắn. Mặc dù đang ở trong tình trạng phi trọng lực, nhưng tôi vẫn đủ kênh cẳng để có thể làm đứt phéng một sợi dây mỏng mảnh.

Gã Visser Ba-Mươi-Hai đã tìm thấy bốn túi không khí được cất giấu trong từng ngăn riêng biệt của tàu *Jahar*. Về cơ bản, đó là những túi nhựa trong, có thể choàng qua đầu và thít chặt lại ở cổ. Mỗi túi đựng một chai ôxy nhỏ - cực nhỏ - dự tính sẽ dùng trong năm phút. Hỗn hợp khí oxy với những loại khí và nhiều thành phần tinh vi, phức tạp khác sẽ giữ cho cơ thể tôi khỏi bị áp suất đè trong vùng chân không của không gian.

Nhưng sau năm phút, không khí sẽ hết. Oxy trong cơ thể tôi sẽ dần trải ra, làm bục tung tất cả các mạch máu và làm nổ toang các con mắt. Và một cái chết vô cùng thê thảm sẽ tới với tôi nhanh như chớp...

Dĩ nhiên là tôi không bảo cho Loren biết chuyện này...

Tự cột túi khí cho mình xong, tôi giúp Loren đeo túi của cô vào. Chúng tôi quàng một túi khác vào mặt gã Chapman vẫn còn nằm ngay đơ. Rồi tôi cẩn thận buộc dây cáp quanh đuôi mình.

<Sẵn sàng rồi chứ?> Gã Visser hỏi tôi.

<Rồi,> tôi đáp. <Mi chỉ biết lo lắng cho bản thân mi thôi, tên Yeerk kia.>

Gã Visser cười lớn. <Alloran đánh giá người không sai. Mi là một tên ngốc luôn lên mặt dạy đời, kiêu ngạo và ý chí thì yếu xiu.>

<Loren,> Tôi gọi. <Khi tôi mở cửa không khí sẽ tuồn ra ngoài, cô phải ráng cầm cự nhé. Đây, nhớ để mắt tới người kia, chúng ta không muốn hấn bị hút vào không gian...>

“Chúng... ta?” Loren mĩa mai.

Tôi nhìn cô, bối rối.

“Châm biếm,” cô giải thích. “Một kiểu nói hài hước.”

Lẽ ra tôi phải cười, nhưng tôi quá sợ hãi. Tôi nâng một móng guốc lên và hít căng một buồng phổi khí. Rồi tôi đổi chân, bật van khí và gặt gù với tên Visser Ba-Mười-Hai.

Cửa ngoài bắt đầu hé mở. Những gì có thể bị hút vào không gian đã bị hút hết rồi, nên chẳng có gì biến động nhiều. Chỉ có một luồng gió nhẹ, rồi ngưng khi cửa ngoài được mở hoàn toàn. Nhưng cái lạnh thì cứ thốc vào, cái lạnh mà chẳng sinh vật đang sinh sống trên bất kỳ một hành tinh nào có thể hình dung ra nổi.

Tôi đứng chơ vơ nơi ngưỡng cửa, nhìn trùng trùng ra ngoài không gian mênh mông. Bên dưới tôi, thật quá sức tưởng tượng, lỗ đen đang “dùng bữa”: một cuộn bụi trôi xồng xộc, ở rìa bên kia đám bụi, một ngôi sao bị hút hết ánh sáng, chỉ còn thấy một luồng khí nóng khổng lồ, cong vút, dài thòng đang bị lôi tuột đi.

Tôi đứng chơ vơ nơi ngưỡng cửa, nhìn trùng trùng ra ngoài không gian mênh mông...

Tôi hy vọng ở gần ngôi sao xấu số đó không có bất cứ hành tinh nào. Tôi mong sao không một loài nhạy cảm nào phải chịu số phận như thế này - bị xé tan tành bởi sức mạnh vô biên

của lỗ đen.

Tôi mừng tượng ra viễn cảnh mình bị rơi dúi dụi vào con quái vật đen ngòm kia. Bất giác, tôi lắc đầu cố xua tan hình ảnh quái gở đó.

<Tập trung nào, Elfangor,> tôi lầm rầm tự nhủ. <Chùng nào rơi hãy lo về lỗ đen. Nhưng giờ thì chưa mà...>

Tôi nhìn dọc tàu *Jahar*. Thân nó có hình ovan thuôn dài, với ba động cơ khỏe khoắn và ụ Máy Cắt chính vươn cao - tất cả đều vẫn rất oai phong.

Con tàu đang quay như chong chóng trong không gian, vẽ thành những đường xoáy tròn ốc nghiêng ngã. Cuộn bụi và luồng khí nóng mới vừa ở trên đỉnh đầu tôi, mà thoát cái, chúng đã lòn xuống dưới. Những chòm sao lao vun vút ở bên trên tàu.

Tôi men theo thân tàu tìm *Vòng Xoáy Thời Gian* nhưng chẳng còn thấy nó ở chỗ cũ nữa. Nó đã bị cuốn đi mất hay những thiên thạch asteroid đã nuốt nó mất rồi?

Ráng hết sức giữ thăng bằng, tôi rướn người vào không gian, dang xa khỏi con tàu một chút. Tôi cố bơi ngược lại vòng quay của con tàu để có thể quan sát kỹ hơn. Kia rồi! Nhô lên đàng cuối tàu - như một mặt trăng ló lên khỏi bề mặt hành tinh của mình - là *Vòng Xoáy Thời Gian*.

<Ta thấy nó rồi,> tôi thông báo cho gã Visser. <Nó bị mắc chẹn vào những tháp động cơ. Ta sẽ đuổi theo nó.>

Nếu chưa từng chuyển động trong không gian zero, bạn sẽ chẳng thể biết chuyện đó không tương đến mức nào đâu. Bạn lơ lửng phi trọng lực, không lên-xuống, không có gì để bầu vịu cả. Nếu sợi cáp đứt, tôi sẽ mãi mãi trôi cách tàu một khoảng, và sẽ không bao giờ xóa nhòa được cái khoảng cách nhỏ xíu đó.

Nhưng tôi đã được dạy cách di chuyển trong môi trường phi trọng lực rồi. Tôi giật nhẹ cái đuôi và sợi cáp đưa tôi trở lại phía con tàu. Tôi thận trọng tính toán thời gian sao cho vừa tới nơi là chạm hai móng guốc vào thành, chỉ đủ để đổi hướng.

Tôi xuôi về phía những động cơ - về phía *Vòng Xoáy Thời Gian*. Nó nằm im đó như một quả trứng chim khổng lồ. Với ba mét chiều ngang, nó lọt vừa y khuôn vào cái ổ do thanh thép động cơ tạo thành.

Tôi trượt về phía ấy, hai bàn tay gồng cứng và xòe rộng ra, tê cóng vì lạnh. Tới nơi, tôi thận trọng kìm đà để khỏi bá mạnh vào *Vòng Xoáy Thời Gian* và bị dội, văng bật ra.

Bàn tay trần buốt giá của tôi sờ vào bề mặt cứng lạnh, trơn láng của *Vòng Xoáy Thời Gian*. Hình như nó có sức sưởi ấm. Tôi cảm thấy hơi nóng lan tỏa khắp những ngón tay cứng ngắt của tôi, lên tới tận hai cánh tay đang run lập cập.

Tôi chẳng thể vòng tay ôm *Vòng Xoáy Thời Gian* được. Cần phải dùng dây cáp để quấn thành một cái băng đeo. Tôi chỉ còn đúng ba phút nữa thôi. Một khi túi khí hết, thì tất cả - gã Visser, Loren, Chapman và cả tôi nữa - sẽ tiêu ma hết.

Vừa neo mình vào ổ thanh thép động cơ, tôi vừa khẩn trương tháo sợi dây cáp ra khỏi đuôi, tết thành hai vòng thòng lọng lớn với một giằng neo ở giữa. Chẳng nhiều và cũng chẳng an toàn gì. Nhưng tôi chỉ có thể làm được đến thế...

<Được rồi,> tôi la. <Lên!>

Gã Visser kéo. Đứng đỉnh, *Vòng Xoáy Thời Gian*, với tôi túm chặt một đầu cáp, bắt đầu dịch chuyển về hướng cửa tàu *Jahar*.

Rồi sẽ được, tôi tự nhủ. Sẽ được thôi. Chúng ta sẽ sử dụng Vòng Xoáy Thời Gian.

CHƯƠNG 35

Chúng tôi giữ cho *Vòng Xoáy Thời Gian* áp vào cửa tàu. Không khí và thời gian đang cạn dần.

Bên trong con tàu *Jahar*, một lần nữa tôi lại thấy Loren đang phải khổ sở chịu trận. Túi khí hỗn hợp được điều chỉnh cho hợp với người Andalite, chứ không phải với loài người. Loren đang quần quai trước sự giảm áp từ từ, gần như không thể ráng nổi nữa.

Dù sao thì gã Visser vẫn còn gượng đứng được.

<Tốt lắm, Andalite,> hấn hí hửng. <Còn lại ba mươi giây để kích hoạt món này>.

Tôi nhận thấy vẻ lạnh lùng trong mắt hấn - lạnh hơn cả băng giá của không gian ngoài kia. Hấn đang định tung một đuôi Andalite hồng tống khứ tôi.

Nhưng tôi đã đề phòng và hấn biết vậy. Ai trong chúng tôi sẽ thắng trận “đuôi đôi” ở trong vùng trọng lực zero? Hấn không biết, và tôi cũng không chắc. Chẳng còn thời gian cho bất cứ sai lầm nào.

Không hiểu cái đồ quỷ này được bật lên bằng cách nào đây? Tôi phân vân, nhìn quả cầu trắng đã lèn qua cánh cửa một nửa. Có lẽ cần phải nối kết tâm trí trực tiếp, áp dụng phương thức tiếp giáp bề mặt.

Môi Loren mấp máy như đang nói gì đó. Qua chiếc túi nhựa trong, tôi thấy cô đã chuyển sang màu tím. Mắt cô chớp giật liên hồi.

<Chạm vào,> tôi hét. <*Vòng Xoáy Thời Gian* sẽ phản ứng với sự tiếp xúc. Nếu chạm vào và nối kết tâm linh với nó thì chúng ta có thể...>

Gã Visser động đậy. Không phải để tấn công tôi mà để thò tay vào cổ máy. Hấn cố nắm quyền kiểm soát *Vòng Xoáy Thời Gian* trước tôi...

Tôi lật đật ấn mạnh tay vào *Vòng Xoáy Thời Gian* và rồi rít kết nối. Những gì xảy ra tiếp theo đó gần như không thể mô tả được. Và cũng không thể hiểu nổi nếu như chính bạn không tự trải nghiệm. Khi tôi chạm tay vào *Vòng Xoáy Thời Gian*, tôi lục tìm trong trí óc mình kiến thức về vũ trụ, cả vũ trụ mở toang, cứ như một miếng trái cây bị nổ tung thành từng mảnh vụn. Nhưng việc này lại đề cập đến kiến thức thứ một triệu về nó.

Tất cả mọi thứ đều thay đổi! Lòng tàu quanh tôi, tàu *Jahar* quen thuộc, đột nhiên không còn là một phi thuyền nữa mà là một khối vô số những mảnh vụn chập chờn xoáy vào rồi lại dang ra. Mảnh này kết quyện vào mảnh kia theo một lối điên khùng mà không một đầu óc tỉnh táo nào có thể hiểu nổi.

Rồi từ mỗi mảnh vụn ấy, những dải dây - những làn đường - tỏa ra. Chúng lượn sóng, uốn éo

xuyên không gian, nổi lù trở lại thế giới Taxxon, trở lại tàu *Sao Lưỡi Kiếm* và trăm ngàn nơi khác. Tất cả, tất cả những chốn *Jahar* từng đi qua hiện rõ trước mắt tôi. Như thể mỗi nơi đều hiện hữu ngay tại chỗ này, nhưng đồng thời lại ở típ tắp, xa hàng tỉ dặm.

Tuy nhiên, tất cả những dải dây biểu thị các nẻo đường của tàu *Jahar* đều mờ nhạt và rập rờn, nếu đem so với vẻ lồ lộ của những thân thể sống xuất hiện quanh tôi. Đây là hình hài Andalite của ông Alloran mở bung, rời rạc, trong suốt và vặn vẹo - đến độ cùng một lúc có thể phơi bày từng bộ phận cơ thể ở mọi góc độ khác nhau. Những trái tim ngọ nguậy, đập thành thịch! Từng sợi cơ bắt cuộn cuộn trong đuôi.

Hồn siêu phách lạc, tôi thất kinh khi nhìn thấy con sên Yeerk. Nó quấn quanh khối não của ông Alloran, chìm lặn trong từng nếp nhăn, từng kẽ hở, rúc sâu vào giữa những sợi mô. Những dòng ý nghĩ và cảm xúc nối tiếp nhau tuôn chảy, rõ mồn một, y như dòng nước luồn lách qua các khe đá. Và tôi thấy gã Visser Ba-Mười-Hai bòn rút ký ức của ông Alloran và truyền ra những mệnh lệnh như thế nào; ông Alloran giận dữ nhưng đành bất lực trước sự khống chế của tên Yeerk ra sao...

Dẫu không tin mình lại mục kích được cảnh này, nhưng đúng là cùng một lúc tôi có thể nhìn xuyên thấu bên trong và xung quanh mọi thứ. Những rãnh thời gian từ tên Yeerk, rồi từ ông Alloran, trái ngược trở lại. Tôi thấy quá khứ của họ, riêng biệt, và thấy cả cái thời khắc khủng khiếp, khi hai rãnh ấy nhập làm một...

Tôi có thể thấy những hành động và cảm xúc diên dai của hoàng tử Alloran thời quá khứ trong ánh chớp sáng. Tôi thấy khoảnh khắc kinh khủng khi ông Alloran đứng giữa chiến trường tàn khốc ở thế giới quê nhà người Hork-Bajir. Và tôi cũng thấy quyết định thực sự nằm sâu trong trí óc ông Alloran, quyết định rải virus lượng tử bị cấm. Tôi cảm nhận được sự cay đắng của ông khi ngay cả cách giải quyết kinh tởm đó của ông bị thất bại, thế giới Hork-Bajir vẫn bị mất vào tay bọn Yeerk. Tôi thấy lực lượng Andalite tan tác rút quân như thế nào.

Tôi như chìm ngập giữa đại dương những dữ kiện. Như thể cùng một lúc tôi bị cấm trực tiếp vào hàng vạn máy vi tính, và chúng cứ thế tuôn thông tin ào ào vào trí não tôi.

Đáng kinh ngạc hơn, tôi còn thấy cả lần thời gian của chính lỗ đen. Nó được hình thành từ Big Bang,[2] khoảnh khắc khai sinh vũ trụ. Tôi thấy nó kết đặc, bốc cháy và sáng rực thành một ngôi sao đại khổng lồ, nhưng rồi ngôi sao chết đi, đổ sụp xuống và đào một lỗ sâu hoắm trong không gian.

Bất thành linh, giữa dòng thông tin ngồn ngộn đang tuôn ồ ạt, giữa tất cả những sự kiện bên trong lẫn bên ngoài, giữa bao quá khứ và tất cả các mối liên hệ... tôi cảm thấy ý chí của gã Visser Ba-Mười-Hai.

Tôi cảm thấy hẫng giữ rịt lấy *Vòng Xoáy Thời Gian*, và cỗ máy phản hồi lại hẫng. Từ trong tâm trí bệnh hoạn của gã Yeerk những hình ảnh của thế giới Yeerk hiện ra. Hẫng đang lắp ráp chúng lại, rõ ràng và chi tiết.

Tôi thấy những cái vũng nhớp nhúa, nơi bọn Yeerk sinh ra. Những tia Kandrona từ mặt trời quái dị của tụi Yeerk chiếu xuống.

Tên Yeerk đang điều khiển *Vòng Xoáy Thời Gian*! Nhắm hướng cho nó! Ra lệnh cho nó mang hẫng tới đó, tới quê nhà Yeerk!

Không đời nào!

Tôi vận toàn bộ lý trí của mình. Và giữa vũ trụ kỳ quái này, tôi thấy trí óc năng động của chính mình - nó đang tập trung, đang cố thu nạp thật nhiều năng lượng tinh thần.

Thật là điên khùng! Tôi có thể chứng kiến bộ não của chính mình làm việc như thế nào. Bộ não của chính tôi.

Tôi cần phải khống chế *Vòng Xoáy Thời Gian*. Cần phải chiến đấu, đối kháng lại gã Visser. Tôi nỗ lực mừng tượng ra một khung cảnh trong đầu. Đó là một phần của thế giới Andalite, nơi tôi sinh ra và lớn lên. Cây cối, cỏ, bầu trời... nhưng chúng lại trộn lẫn với những hình ảnh khác. Chúng nổi lều bều rồi lỉnh ra khỏi trí óc tôi. Chúng nhảy nhót, dính chùm nhau - những hình ảnh ba chiều nhưng lại đẹp lẹp và kỳ cục trong vũ trụ đa chiều nơi đây.

Thế giới Andalite của tôi nhập nhằng chen lẫn những hình ảnh của Trái Đất - những tấm hình tôi đã từng coi trong tàu Skrit Na.

Tôi nhận ra cơ thể mình bắt đầu đông cứng. Sự sống dường như đang khép lại...

Tôi đã yếu lắm rồi. Cả gã Visser cũng bị cái lạnh tấn công dữ dội, nhưng con sên Yeerk núp trong đầu ông Alloran vẫn còn khỏe re và đang ngóng ra nhong nhóng.

Từ từ, thế cân bằng nghiêng về phía hẫng. Những hình ảnh về thế giới Yeerk càng ngày càng đậm nét hơn. Chúng đề lên những hình ảnh do tôi nghĩ ra, ào tới cái vèo như thủy triều đang lên. Tôi sắp thua rồi. Tôi thua khi giá lạnh đang đóng mọi góc ngách trong cơ thể tôi lại và thả những sợi dây leo vào trí não tôi.

Bỗng... một luồng tâm linh mới, vừa lạ lùng vừa quen quen nổi lên. Tôi thấy gã Yeerk nẩy dựng lên vì kinh ngạc. Nguồn lực, sức suy ngẫm mới này mạnh quá. Mạnh hơn hẫng mong chờ rất nhiều.

Loren!

Tôi thấy được ý nghĩ của cô - chúng đã đẩy lui những hình ảnh do tên Yeerk tạo nên. Tuy không đánh bại hẫng hoàn toàn, nhưng quyết không cho hẫng bén mảng tới gần...

Tôi nhận ra còn có một sự thay đổi khác nữa: lũ đen đã lùi xa. Tàu *Jahar* cũng đã lùi xa, dù rằng tôi vẫn còn nhìn thấy nó.

Chúng tôi đang chuyển động! *Vòng Xoáy Thời Gian* đã được lập trình và chúng tôi đang đi xuyên thời gian. Ký ức cuối cùng mà tôi lưu giữ được, khi trạng thái tỉnh táo của tôi bị cái lạnh lấy mất, là về một ai đó khổng lồ lạ thường. Một sinh vật mà tôi không thể hình dung nổi. Nó dòm tôi, dòm tất cả chúng tôi và cười.

CHƯƠNG 36

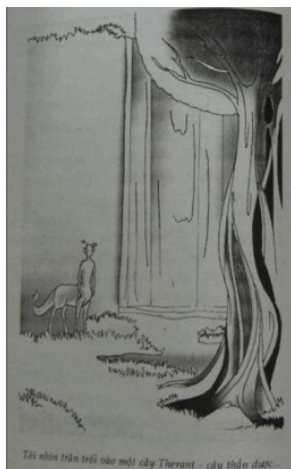
Tôi tỉnh dậy cùng với tiếng cười vẫn còn ong ong trong đầu.

Tôi mở mắt chính và sửng sốt thấy mình đang đứng. Mở nốt cặp mắt cuống ra, tôi lảo liên nhìn khắp hướng.

Cây. Cỏ. Một dòng suối róc rách. Một làn gió hây hây thổi.

<Quê nhà? Mình đã về nhà rồi ư?>

Tôi nhìn trôn trối vào một cây *therant* - cây thần dược. Này thân, này cành, này những dây leo. Không thể tin nổi! Đó là *Hala Fala* - tàng cây cổ thụ nhất trong số những cây *therant* mọc trong khu rừng gần nhà tôi. Nó là *Garibah* - cây Hộ Mạng - của tôi.

Tôi sục móng thử nếm một chút cỏ. Phải! Đây chính là cỏ nơi tôi lớn lên. Đúng hương vị cỏ quê nhà.

<Làm sao mình tới đây được nhỉ?> Tôi lớn giọng hỏi.

Vươn cả hai tay ra, tôi mó máy lớp vỏ cây *Hala Fala* phẳng lì. Và tôi nghe thấy tiếng cây “nói” - thì thầm sâu lắng, giản dị mà rất đỗi oai hùng. Dĩ nhiên là cây không nói bằng lời. Chúng dùng lời lẽ riêng của cây và “nói” từng từ, từng từ hàng giờ. Và cây *Hala Fala* nói với tôi, như thường lệ, rằng cây hiểu cảm nhận hiện tại của tôi, rằng bản thân cây cũng cảm thấy lạ như tôi, một cách chậm rãi.

<Mình đã về,> tôi thì thảo với *Hala Fala*.

Và rồi, sau bao biến cố, trải qua bao giông tố, tôi khụy xuống - thốn thức và khóc nức lên. Trong những xúc cảm ngổn ngang, tôi hấp tấp kể cho cây Hộ Mạng của mình nghe mọi chuyện. Dĩ nhiên, *Garibah* không chỉ hiểu căn kẽ các câu chuyện về những chuyến du hành không gian, những người lạ, chiến tranh và những quyết định nghiệt ngã mà nó còn cảm thông nỗi cay đắng của tôi. Nó nghe tôi tiếc thương cho Arbron bất hạnh, nghe tôi than khóc trước tất cả những gì mình trông thấy. Nó thấu hiểu nỗi sợ hãi của tôi và như thế nỗi đau đớn trong lòng tôi đã dịu nhẹ rất nhiều...

Garibah không thể thay đổi những gì đã xảy ra. Và cây không thể nói với tôi rằng tôi đã được

tha thứ và bây giờ mọi thứ đã ổn rồi. Tôi biết nghi lễ tha thứ. <Tôi đã khiến mọi thứ trở nên đúng như nó phải thế, tôi đã học hỏi tất cả những gì có thể học, tôi đã thề không lặp lại những sai lầm của mình, và giờ đây tôi cầu xin được tha thứ.>

Nhưng tôi đã không khiến mọi thứ trở nên đúng như nó phải thế, tôi đã không học hỏi tất cả những gì có thể học, tôi đã không sẵn lòng thề không lặp lại những sai lầm đó. Tha thứ cho những sai lầm khủng khiếp của tôi vẫn còn là cả một quãng đường dài thăm thẳm.

Nhưng *Garibah*, cây *Hala Fala*, lắng nghe tôi nói, lắng nghe nỗi hổ thẹn và sự cuồng nộ của tôi. Và lắng nghe tôi đang cần sự giúp đỡ.

Tôi thần thờ buông tay khỏi vỏ cây trơn láng và thung thỉnh bước đi trên thảm cỏ quê nhà, nghiền nát những cọng cỏ ngọt ngào của quê nhà và cố hết sức tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Ừ, tôi đã sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* để xuyên thời gian và không gian, để có mặt ở quê nhà. Nhưng quê nhà này là quê nhà khi nào? Cách đây một trăm năm? Hay một ngàn năm? Cây *Garibah* đã sống bảy ngàn năm rồi. Cho nên nếu tôi ở bất cứ khoảng nào trong khung thời gian ấy, nó đều có mặt.

Tôi nhớ mình đã cố bắt *Vòng Xoáy Thời Gian* quay về phía những hình ảnh của mình. Tôi đoán mình đã thắng. Tất cả những cây cối xum xuê, thậm chí có tươi tốt này, có cả những chú chim *kafit* đang bay dập dờn trên kia, và cả những con *hoober* đang chuyền càngh, giương những con mắt hình nón thảo láo dòm tôi - tất cả những thứ ấy là quê nhà. Quê nhà yêu dấu của tôi.

Dõi qua mô đất phía bên kia dòng suối, tôi trông thấy căn nhà của gia đình mình. Ở ngay phía trước! Tôi co giò chạy lồng lên, nhảy phốc qua dòng suối như tôi thường làm. Đột nhiên, tôi thấy mình cần phải ở nhà, cóc cần biết ai dị nghị gì hết. Tôi chỉ muốn được gặp cha mẹ tôi, muốn được nằm dài trên thảm cỏ dày trong lòng máng và nghịch đồ chơi của mình - thấy mình lại trẻ thơ như ngày nào...

Tôi thả sức phi trên những đường dốc quá đổi thân quen! Ô, đúng rồi, mọi cây cối vẫn đứng ở những nơi chốn cũ. Tôi chạy ù lên đỉnh đồi, định bụng sẽ ngó xuống lòng máng hình ô van, gọn ghẽ của gia đình mình.

Chợt tôi khựng lại.

Đúng, vẫn là lòng máng xưa: một hang trũng do ông cụ kỵ của tôi đào nên, xung quanh trồng đủ loại hoa cỏ thơm ngon và tươi đẹp. Có một túp lều - mái hiên lưới màu xanh dương, bao bọc một phần tư khu phía Nam lòng máng - để giữ cho đồ đạc nhà tôi khỏi bị mưa ướt.

Nhưng sao ở ngay sau lòng máng, ở nơi khó tin nhất, lại là một thác nước?!

Một thác nước quá kỳ khôi. Nó đổ ào xuống từ một rìa đá cao cả ba chục mét. Rìa đá cứ tự nhiên đứng sừng sững đó, chẳng hề có núi non nào ở bên cạnh cả. Chỉ là một rìa đá tự dựng đâm thẳng lên từ thảm cỏ.

Đột nhiên, bao tử tôi nhộn nhạo, bất an.

Tôi đang trông thấy một thứ gì đó mà tôi đã từng thấy qua. Đó là một bức tranh mà Loren gọi là tranh quảng cáo cho thuốc lá. Nhưng nó không thể xuất hiện ở đây được. *Không thể nào*. Điều đó là vi phạm quy luật vật lý.

Đây không phải là quê nhà rồi...

Bốn mắt tôi mở thật to lướt miên man từ thác nước kỳ ảo qua toàn cảnh lân cận. Đứng trên đỉnh đồi này, tôi có thể phóng tầm nhìn ra rất xa.

Hết vật siêu tưởng này lại đến cảnh bất tự nhiên khác lần lượt đập vào mắt tôi.

Nhưng thứ tôi lưu ý đầu tiên là bầu trời.

Nó vừa đỏ đậm và vàng óng như màu trời đặc trưng của thế giới quê hương tôi, lại vừa có màu xanh lơ với những đám mây trắng nhẹ như tơ, trôi hờ hững. Và nó còn pha cả màu xanh lá cây nữa!

Trải rộng trên đầu tôi, bầu trời bị vỡ thành những mảnh nhỏ như trong trò chơi ghép hình. Chỗ này là mảng trời xanh nhạt. Nhưng đằng kia nữa là miếng trời xanh lá cây chói chang, bị xé toạc bởi những lần chớp loảng ngoảng. Mây đang lơ lửng trong phần trời xanh dương nhạt bỗng nhiên tan biến khi trôi đến mé của khoảng trời khác. Những ánh chớp đang nhá rừng rực cũng chợt mất tiêu khi chúng vượt khỏi vùng trời xanh lá cây.

Dù chưa bao giờ trông thấy bầu trời Trái Đất nhưng tôi vẫn có thể đoán ra... Chắc chắn đó là khoảng trời xanh nhạt, với những đám mây trắng phấp phồng.

Dẫu chẳng khi nào nom qua bầu trời thế giới Yeerk, nhưng tôi vẫn biết, nó chính là mảng trời xanh lá cây bị những tia chớp hùng hực xé toang.

Bọn ta đã làm gì thế này? Tôi trầm ngâm tự hỏi.

Bất giác, tôi nhớ ra giọng cười hoang dại của một sinh vật sống dình dằng và kỳ dị, thoáng hiện trước khi tôi bất tỉnh.

CHƯƠNG 37

Tôi lách thệch bước thấp bước cao qua thế giới hỗn mang này, ngạc nhiên đến ớn lạnh. Những phần đất thân thuộc chỉ càng khiến cho những phần kia lạ lẫm hơn...

Lòng máng của gia đình tôi vẫn còn đó, vẫn ở chốn nó thường tọa lạc. Nhưng quanh đấy, tuyệt nhiên chẳng có người thân nào của tôi cả - chẳng thấy cha hay mẹ tôi, cũng chẳng có bóng dáng người Andalite nào khác.

Tại sao vậy? Tôi đang ở đâu thế này? Nếu đây không phải quê nhà thì là gì?

Tôi thơ thẩn đi xuyên khu rừng, băng ngang những đồng cỏ quen thuộc - những cánh đồng đã gắn bó suốt cuộc đời tôi. Nhưng vừa qua khỏi nơi ấy, tôi chợt thấy một lần ranh đột ngột hiện ra. Đồng cỏ quê nhà dừng phắt lại, và ở phía bên kia đường biên, tất cả mọi thứ bỗng chuyển thành màu nâu, xám ngoét, và đỏ thẫm đến nỗi xém ngả sang đen.

Thế giới quê hương tôi ở bên này đường ranh xanh tươi là thế, nhưng ở phía bên kia: những ngọn cỏ sắc cạnh mọc lam nham, những đợt cây thấp lè tè, chỉ cả được trên dưới một mét là tòe ngang ra đến chín mười mét. Nếu như bạn có thể gọi cái thứ đó là cây.

Tôi giật mình đánh thót - một con gì đó bỗng nhoi khỏi mặt đất và học lên một tiếng! Trông nó na ná như một cái lưỡi Taxxon mềm xèo, nhưng đỏ lôm và dài cỡ ba mét. Tôi lên từ một lỗ

nhỏ dưới đất, hình như nó chỉ lừ đừ dươn thân lên để tấp không khí, hoặc để đón đại một cái gì đó. Rồi sau vài giây, nó lại hộc lên một tiếng nữa và chui tọt trở vào lòng đất.

Cách đó vài mét, lại thêm một cái lưỡi khác thò ra. Lần này, nó toài lên để rình một con mồi đang lúp xúp đi ngang qua. Bốn cẳng của con thú ngu ngơ nọ xuôi về đằng sau, và hai cẳng nữa xoãi ra phía trước, nhưng sao chẳng thấy đầu nó đâu cả.

Con vật cục mịch cứ thế cà rịch cà tang xông thẳng tới cái lưỡi đang loì chơi. Thành linh, cái lưỡi phóng ra và ngoạm quanh hai chân sau của con vật. Một tiếng rên bật lên, mặc dù nơi phát ra âm thanh ấy coi chẳng giống cái đầu chút nào. Quả là bí ẩn!

Cái lưỡi kéo lê con vật đáng thương về phía hốc của mình, nhưng không mút hẳn xuống đất. Nó chỉ giữ khư khư để tù binh kêu la lu bù “cho vui” mà thôi.

Khoảng trời ngay trên cảnh tượng thương tâm đó rất một màu xanh lá cây dơ hầy, vẫn vện những ánh chớp. Đất trời hợp lại tạo thành một nơi giống như trong những câu chuyện ngụ ngôn mà các bậc phụ huynh Andalite thường hay kể cho con cháu mình nghe...

Ruột gan tôi tự dưng thốn lên phát đau.

Chắc chắn quang cảnh ảm đạm, trống rỗng và bức bối này là quê nhà của bọn Yeerk rồi.

Hay ít nhất đó là thế giới Yeerk trong con mắt của gã Visser Ba-Mười-Hai.

<Vòng Xoáy Thời Gian! Vòng Xoáy Thời Gian ở đâu rồi?> Tôi lầm thềm tự hỏi. Chính Nó đã gây nên tất cả cơ sự này. Chính Nó đã tạo ra cái nơi khủng khiếp này, một nơi chẳng theo trật tự hay lý lẽ nào hết. Và...

<Loren. Cô ấy ở đâu rồi nhỉ?>

Tôi nhìn lên những mảng trời xanh dương nhạt. Màu xanh da trời của Trái Đất. Chắc chắn Loren phải ở bên dưới một trong những vùng trời đó.

Nhưng là khoảnh nào?

Thác nước. Phải bắt đầu từ nơi ấy. Nó là vật cao nhất ở chốn này.

Tôi rời bỏ quang cảnh thế giới Yeerk u uất và chạy ngược trở lại lòng máng ảo của gia đình mình. Quả là trở trêu khi phải nhìn một vùng đất thật giống quê nhà mà phải thừa nhận rằng nó không phải là quê nhà của mình.

Visser Ba-Mười-Hai! Cái tên gã hích vào tâm trí tôi, khiến tôi tê nhói như bị một trong những ánh chớp Yeerk kia đánh phải. Nếu tôi ở đây thì Loren cũng ở đây. Và chắc chắn hẳn cũng ở quanh quất đâu đó trong phạm vi đất Yeerk của hắn.

Nhưng cũng có thể không!

Nếu tôi bắn lên đi kiểm Loren thì hẳn cũng vậy. Rủi mà hắn tìm thấy cô trước tôi thì... ôi...

Tôi chạy ào về phía vách đá khởi nguồn dòng thác, nháo nhào tìm Loren. Tôi lao như bay, vừa chạy vừa ăn. Ngon tuyệt! Cho dù những thứ khác có kỳ dị và không thực thì cỏ vẫn ngon lành và thân quen. Khi cỏ lan rào rạo trong móng guốc, tôi cảm thấy như được tiếp thêm sức mạnh.

Tôi tới bên hồ, nơi nước đổ xuống âm âm tung tóe thành những bọt trắng khổng lồ. Lúc tôi lại gần hơn, chợt khu rừng bao quanh hồ bỗng chia ra làm ba phần. Những cây cối Andalite thân thiết chiếm một phần. Những loại cây cỏ lạ khác, tuy vẫn xanh tươi và đẹp dễ, chiếm một phần nữa. Và phần còn lại là khung cảnh tối tăm của đất Yeerk.

Thật không thể như thế được. Nhưng dù sao, đứng dưới thác nước hùng vĩ, cảm nhận những tia nước lạnh bắn vào mặt vẫn rất tuyệt vời.

“Elfangor!”

Tôi quay mắt cuống qua và trông thấy Loren. Tôi thở phào nhẹ nhõm. <Loren! Cô đây rồi!>

“Phải, tôi đây. Ừm, nhưng đây là đâu?”

<Chờ đã. Tôi sẽ đến ngay.>

Len qua những bụi rậm và thân cây, tôi đi về hướng Loren, trong khi cô cũng chạy ủa ra đón tôi. Vòng tay loài người khỏe mạnh của cô ôm chầm lấy vai tôi. Và cho dù cái va chạm đó là hành động giống người hơn là giống Andalite, nó cũng không quá tệ.

“Chao, tôi tưởng chỉ có mỗi mình mình ở đây chứ,” Loren xuýt xoa.

<Không. Có tôi ở đây với cô rồi.>

“Chỉ cần nhìn trời tôi cũng biết đây là Trái Đất. Nhưng sao trên trời lại phân ra thành rất nhiều mảng. Có những mảng dị hợm gì đâu á.”

Loren nói lỏng vòng ôm khỏi tôi.

<Cô đã xem xung quanh rồi hả?> Tôi hỏi.

Loren lắc đầu. Đó là một cách loài người trả lời rằng *chưa*. “Tôi tỉnh dậy ở trong rừng đặng kia, cách đây chừng ba chục mét. Elfangor, chỗ này giống y chang một công viên ở quê nhà tôi. Nơi tôi hay chơi bóng mềm.”[3]

<Ờ, cô sẽ còn thấy những nơi quen thuộc khác nữa đó, những nơi cô biết rành... Có lẽ chúng ta nên đi thăm dò loanh quanh đây. May mà giờ chúng ta đã ở bên nhau.>

Loren nghiêng đầu nhìn tôi. “Anh vẫn còn lo lắng à?”

<Có tới ba người tiếp xúc với *Vòng Xoáy Thời Gian*: cô, tôi và tên Visser Ba-Mười-Hai.>

Loren ngược nhìn lên trời. “Những mảnh trời xanh lá cây có chớp nhá lằng nhằng kia là do hắc tạo ra phải không? Có vẻ như chúng ta - cả ba người - đã cùng nhau tạo ra nơi này.”

Tôi trở mắt kính ngạc nhìn Loren. Không lẽ nào cô lại bắt đầu hiểu về tính chất vật lý của *Vòng Xoáy Thời Gian*? Tuy nhiên, cô đã rút ra một kết luận giống như tôi vậy.

Tôi cười ồ. Có thể Loren không biết về lý tính của *Vòng Xoáy Thời Gian* đâu, nhưng mà tôi cũng thế thôi. Nếu so sánh với sinh vật đã chế ra *Vòng Xoáy Thời Gian* thì loài Người và người Andalite đều nguyên thủy như nhau cả.

<Cô nghĩ điều gì đã xảy ra?> Tôi hỏi Loren.

Cô mỉm cười. “À, theo tôi *Vòng Xoáy Thời Gian* đã đưa chúng ta đi xuyên thời gian. Tôi nghĩ, để lái nó ta cần phải tưởng tượng ra địa điểm và thời gian nơi mình muốn đến. Theo tôi, cả ba chúng ta, mỗi người đều có một đích đến riêng. Thế rồi... kết quả như vậy đây: một chút của tôi, một chút của anh, và một chút của... *hắc*.”

Tôi chợt nhận thấy mắt Loren trợn sượng qua mình, bèn lái cặp mắt cuống về hướng ấy.

Đứng nghênh ngang ở phía bên kia hồ là gã Visser Ba-Mươi-Hai. Tên quỷ xấu xa.

Nhưng hắc không đứng một mình.

CHƯƠNG 38

Gã Visser Ba-Mươi-Hai đứng bên mép hồ trong khu vực Yeerk, dưới vùng trời xanh lá cây.

Ở hai bên hắc có hai con vật kinh dị mà tôi chưa từng thấy hay hình dung ra bao giờ. Mỗi con cao chừng chín tấc và dài khoảng một mét ba. Toàn thân chúng màu vàng đậm, dơ dáy, lốm đốm những chấm đen, nhưng mút đầu và vai lại đỏ thẫm y như màu cây lá trên đất Yeerk.

Chóp đầu chúng nhỏ tẻo, thon dài và nhọn sắc như mũi kim, chẳng cân xứng gì với thân mình cả. Lại thêm lỗ miệng dài hẹp, với hàng trăm cái răng li ti đỏ lôm, đủ mọi hình thù và kích thước kỳ cục vầu ra...

Gá Visser đang bên mép hồ trong khu vực Yeerk...

Nhưng điều tôi thấy quái đản nhất ở những sinh vật này là chúng không có chân như bình

thường, mà thay vào đó là những bánh xe.

Đúng, những bánh xe - bốn chiếc cả thảy.

Chỗ đáng ra là chân lại lủng lảng những bánh xe bùng nhùng, méo mó, chẳng cái nào giống cái nào. Trong khi dòm trao tráo vào chúng, đôi mắt cuống của tôi thấy có những vết bánh xe ngoằn ngoèo hằn lại trên đường chúng lướt qua.

“Elfangor, mấy đồ quý đó là con gì vậy?”

<Chịu. Tôi không tưởng tượng nổi con đường tiến hóa nào phát sinh ra những sinh vật có bánh xe như thế.>

Gã Visser Ba-Mười-Hai chảnh chọe vung tay về phía tôi. <Ê, nhóc Elfangor, thế là chúng ta lại gặp nhau há. Này, như mi thấy đó, ta có mang theo lũ thú cưng của ta: Jarex và Larex. Còn mi cũng mang theo vật cưng của mi: con người-cưng.>

Loren nhìn tôi rồi nói bằng một giọng mà chắc chắn tên Visser Ba-Mười-Hai cũng phải nghe thấy. “Elfangor, tôi bắt đầu hiểu tại sao người Andalite các anh lại ghét bọn Yeerk đến thế. Cho dù chúng sống chui nhủi trong cơ thể nào, thì chúng vẫn cứ lòi ra là thứ sên góm ghê tởm.”

<Này, con người bé tẹo cả gan kia,> gã Yeerk móc mĩa. <Ngay giây phút này đây, dân tao đang trên đường đi khai hóa cái thế giới hoang sơ của mi đó. Mi có biết, chỉ trong vòng vài năm nữa thôi là đám dân của mi - loài người ấy - sẽ trở thành nô lệ cho Đế chế Yeerk không?>

“Oa oa ùm,” Loren vặc lại.

Tôi chẳng biết câu đó nghĩa là gì. Cả gã Visser cũng mù tịt luôn.

“Người đúng phóc là đồ sên nhóp nhúa,” Loren chế giễu. “Người nghĩ ta sợ người ư?”

<Đúng. Ta biết mi sợ ta mất hồn luôn ấy chứ.>

Một thoáng, Loren chẳng nói chẳng rằng, nhưng môi dưới của cô giựt nhẹ. Rồi, cô bỗng quỳ thụp xuống bên hồ, vọc tay vào nước rồi mang lên một tảng đá. Cô vung tay về phía sau, lấy đà rồi tung hòn đá ra. Nó bay cheo chéo trong không khí, nghe sồn gai ốc luôn.

Và mục tiêu nó nhắm cũng không tồi.

Bụp!

<Aahhh!> Gã Visser thét lên. Tảng đá đập xuống ngay giữa mặt hồ, xịch dưới mắt chính bên trái một chút.

Tôi không biết ai sừng sốt hơn ai - tôi hay gã nạn nhân kia...

<Cái... cái đó cô gọi là gì vậy?> Tôi hỏi Loren.

“Gì cơ? À, chúng tôi gọi đó là thả bóng mềm.”

<Bóng mềm là cái gì?>

“Là một môn thể thao chúng tôi thường chơi.”

<Và cô thường ném đá vào mặt người khác à?>

“Không thường lắm.” Loren nói và mồm mỉm cười.

Tôi thật sự nể phục khả năng ném đồ vật với sức mạnh ghê gớm như vậy của loài người, dù rằng nhìn bề ngoài trông họ có vẻ èo uột và ngô nghê. Chắc chắn một ngày nào đó các nhà khoa học Andalite sẽ say mê nghiên cứu họ...

Nhưng gã Visser chẳng thú vị gì về điều đó. Hấn tức lộn tiết.

<Hừ. Ra là mi dám quăng đá vào ta! Con người kia, rồi mi sẽ hối tiếc vì dám hỗn láo với ta. Jarex! Larex! Tấn công!>

Tình huống không còn êm ả nữa rồi. Những bánh xe của cặp thú sinh đôi kia tức tốc khởi động - mới đầu còn lập chập, về sau quay tít dần.

Quá ngạc nhiên trước những cục bánh xe chuyển động, tôi đứng như trời trồng.

Thật quái chiêu.

<Mi mất lũ thú cưng của tao rồi hả, Andalite? Chúng là loài Mortron. Hồi còn là lính quèn như mi, ta theo đoàn thám hiểm tới một thế giới mà sau này bị hủy diệt vì mặt trời của nó nổ tung. Tụi tao định bắt loài Mortron này làm Vật chủ, nhưng chẳng ăn nhằm gì. Bộ óc tụi nó nhỏ tẹo, hông đủ chỗ cho tụi tao cư ngụ. Thay vào đó, tao bắt hai con này về nuôi làm thú cưng.>

Trong khi gã Visser nói tía lia - còn Loren thì “oa oa ùm” - hai con Mortron tăng tốc phóng như điên, men vòng theo chu vi hồ.

Cả không gian đầy ắp những âm thanh ghê hồn. HẤP-HẤP-HẤP-HẤP. Mỗi lúc mỗi dồn dập hơn.

<Chúng có khả năng đáng nể lắm đó, nhóc Elfangor. Rồi mi sẽ được chứng kiến ngay thôi.>

<Cái gì vậy, thằng Yeerk? Sợ đánh đuôi đôi với ta hả?> Tôi thách thức. Tôi mong được nghe câu trả lời là ‘phải’, bởi vì tôi không chắc ai sẽ thắng trong một trận đấu đuôi. Trong khi đó tôi thấy hoàn toàn tự tin tôi có thể xử lý được mấy con Mortron.

HẤP! HẤP! HẤP! HẤP! HẤP!

Những bánh xe lăn gấp gáp, bọn quái vật thân vàng đen kịch cồm nhoay nhoáy tiến sát ranh giới phần hồ Yeerk. Tôi dòm không chớp mắt xem chúng có tràn sang phần đất của loài người hay không.

Rủi thay, lời đáp là “có”.

<Đừng lo,> tôi bảo Loren. <Tôi sẽ lo liệu hai sinh vật này cho.>

Hấp - hấp - hấp - hấp - kítít - phuupp!

Đột nhiên, mỗi con quái kia tự tách ra làm hai phần! Những bánh xe màu vàng phía dưới bất ngờ quẹo ngoặt trở lại. Phần trên đỏ bầm nhướn lên, bứt khỏi cơ thể, rồi những đôi cánh lông lá xồm xoàm tự dựng nhú ra và bay thẳng vào tôi! Thật không ngờ!

“Elfangor!” Loren hét lạc cả giọng.

<Ha ha! Tấn công đi, Jarex! Larex! Giết thẳng Andalite đó đi!> tên Visser Ba-Mười-Hai cười khàn khàn ra lệnh.

Con Mortron thứ nhất - tôi không biết là Jarex hay Larex - há banh cái miệng ra, phơi bày những hàm răng lởm chởm, hung bạo và xấu xí. Nó lao phăm phăm trong không khí như một hỏa tiễn.

Tôi né qua trái và quất cho nó một phát dao!

Phhập!

Xooeet! Bịch! Bịch!

Cái đuôi tôi chẻ con Mortron ra làm đôi. Hai mẩu thịt rơi lộp độp xuống đất, bẹp nhẹp thành hai vũng sình.

“Elfangor, còn con kia nữa!”

Con Mortron thứ hai lợi dụng lúc tôi bận đối phó với người anh em của nó đã nhào vô, tính đánh lén từ phía sau. Một chiêu có thể lừa được bất cứ đối thủ nào, trừ những người Andalite vốn có khả năng nhìn xoay ra mọi hướng.

Cái mồm đầy răng chỉ còn cách cổ tôi vài xăng-ti-mét. Tôi tung chưởng.

Phhập!

Xooeet! Bịch! Bịch!

Cánh của con Mortron thứ hai cũng rơi lạch phịch xuống đất.

Tôi hơi cảm thấy khoan khoái thì chợt thấy trong mắt gã Visser ánh lên những tia gian xảo.

“Elfangor, coi kìa, coi kìa!” Loren rú lên.

Tôi quay cuống mắt nhìn xuống đất. Ồi quỷ thần thiên địa ơi! Mấy mẩu thịt máu rùng rùng của tụi Mortron đang mọc trở lại, biến thành một Mortron hoàn chỉnh, gồm hai phần hân hoi, màu vàng chấm đen và có bốn bánh xe.

Tôi đã chặt mỗi con Mortron ra làm hai mảnh. Bây giờ, chúng trở thành bốn con Mortron mới.

<Mi đang làm toán nhầm đó hả, Elfangor?> Gã Visser nhạo báng. <Chúng có thể tái sinh đấy! Cứ phắc một con Mortron đang tấn công thành bao nhiêu mảnh, thì sẽ lại sinh sôi thành bấy nhiêu Mortron mới. Chính lực chém đã cung cấp cho chúng enzyme[4] để tự tái tạo! Hãy giết bốn con này đi, rồi mi sẽ có tám con Mortron mới. Giết tám con đó mi sẽ có mười sáu! Ba mươi hai! Sáu mươi bốn! Ha ha ha!>

Tôi thất kinh ngó mấy miếng Mortron đang lớn dần lớn dần. Chỉ trong vài giây, chúng lại đã sẵn sàng xông ra. Dù tôi mạnh động tiêu diệt hết chúng kiểu nào thì cũng chỉ khiến chúng sinh sôi dữ dội hơn thôi!

<Loren, tôi không biết phải làm gì nữa. Phải chi có Máy Cắt thì đỡ quá!>

“Anh có chạy thoát khỏi chúng được không?”

<Được. Nhưng còn cô...! Chúng nhanh hơn cô, mà tôi thì không thể bỏ cô lại...>

“Lưng anh có đủ mạnh không vậy Elfangor? Anh không tự ái chứ?”

<Tự ái cái gì?>

“Đứng im nào. Tôi sẽ thử.”

Loren lại gần và đặt một tay sau gáy tôi. Tay kia cô đặt lên ngay chỗ ụ đuôi của tôi. Rồi thỉnh thoảng, cô tì toàn bộ trọng lượng cơ thể lên tôi. Cô ngồi đó, dằng hai cẳng chân loài người thông xuống hai bên sườn tôi, xong vòng tay ôm chặt lấy cổ tôi.

Cuối mắt tôi quay ra sau và chạm ngay vào đôi mắt loài người màu xanh da trời của cô.

“Nào, chúng ta chạy thôi,” Loren nói.

<Với cô ở trên lưng tôi à?>

Nhưng trong khi còn lẩn tránh vì ngạc nhiên, tôi vụt thấy một Mortron bay vút lên khỏi mặt đất. Chỉ còn cách chút nhéo thôi, là những đôi cánh xòm xàm đã đẩy những chiếc răng sắc lẹm thẳng về phía cổ tôi rồi...

“Elfangor, không còn thời gian suy nghĩ nữa đâu,” Loren thét lên. “Chạy! Cchhàyyyy!”

Thế là tôi chạy và chạy - với cô gái loài người ở trên lưng.

CHƯƠNG 39

Chúng tôi chạy. Đúng hơn là tôi chạy với Loren cưỡi trên lưng. Chúng tôi thoát khỏi đám quái thú của tên Visser cái một. Những chiếc bánh xe sinh học của chúng tuy nhanh đấy, nhưng đời nào nhanh bằng những móng guốc Andalite.

Gã Visser chẳng buồn đuổi theo, ít nhất là vào lúc ấy. Nhưng tôi biết, đó chưa phải là lần cuối tôi gặp hắn.

Chúng tôi rời phần đất “Andalite” của vũ trụ mới và lặn qua một môi trường vô cùng khác lạ.

Bầu trời màu xanh dương trên đầu chúng tôi đã xâm xẩm tối.

Khu rừng nhường chỗ cho một khung cảnh lộn xộn, rặt những đồ vật nhân tạo. Cỏ dưới móng guốc tôi trở thành một vật thể cứng màu xám đen, ở giữa nổi lên những dải trắng.

<Chúng ta đang ở trên cái gì vậy?> Tôi hỏi Loren.

“Đây là một đường phố.” Loren đáp.

<Nó dùng để làm gì?>

“À, anh còn nhớ chiếc Mustang anh đã lái trên thế giới Taxxon không? Đường phố dành cho Mustang đi ấy mà.”

Nghe Loren giải thích, tôi thấy khoái quá. Thì ra, bằng cách này, “xe hơi” - từ mà Loren cho tôi biết loài người dùng để chỉ loại máy này - sẽ không làm hư hại những thảm cỏ ngon lành bên dưới.

Cả hai bên đường có khá nhiều xe hơi đang “ngồi”. Phía sau chúng, hơi xa mặt đường là những cấu trúc hộp hình chữ nhật. Chúng tương đối rộng, được điểm những hình vuông nhỏ và những vật trong suốt hình chữ nhật. Phần trên đỉnh vát thành những góc nghiêng, và phủ đầy những cây thước đo độ màu xám đục hay đỏ cam.

<Chúng là những sáng chế của loài người à?>

“Phải. Đó là những ngôi nhà. Chúng tôi sống ở trong đó.”

<Cô sống trong đó? Bằng cách nào? Làm sao mà vào được?>

“Ừmm... à... nghĩa là, ta sẽ vào qua cửa trước. Anh hiểu không? Những hình chữ nhật cao ở đằng trước mỗi căn nhà ấy. Anh đi vào bằng đường đó.”

<Vào bên trong?>

“Vâng.”

<A! Chờ chút! Vậy có nghĩa là những cấu trúc ấy rỗng!>

“Dĩ nhiên. Chẳng bao lâu nữa chúng tôi sẽ về tới nhà. Tôi sẽ chỉ cho anh thấy. Rồi anh sẽ gặp mẹ tôi và sẽ thấy phòng tôi.”

Tôi chẳng biết phải nói sao cho đặng. Lòng máng nhà tôi trống hươ trống hoác. Chẳng thấy cha mẹ tôi đâu cả. Tôi e rằng mẹ Loren cũng không có ở trong nhà cô. Nhưng tôi cũng không chắc lắm.

<Đừng quá hy vọng,> Tôi nhắc nhở.

“Bà ấy sẽ ở đó mà,” Loren chắc chắn. “Nhà kế tiếp. Cái nhà có mấy bụi cây phía trước đó.”

Tôi đã có chút ít kinh nghiệm để hiểu được những lối nhấn trong giọng nói của loài người, tôi nhận thấy trong giọng nói của Loren có sự sợ hãi. Không chắc lắm.

Tôi dừng lại ngay trước nhà Loren. Khoảng sân trước là một thảm cỏ rất hấp dẫn. Rõ ràng, loài người trồng lương thực theo những ô vuông cắt tỉa thẳng thớm ở trước mỗi nhà.

<Chắc cô phải có loại cỏ sinh trưởng nhanh lắm mới đủ cung cấp cho cả gia đình mà vẫn tươi tốt và xanh mướt như vậy.>

“Anh nói sao?” Loren cau mày hỏi.

Thấy thế tôi không dă động tới chuyện đó nữa. Chắc chắn Loren đang lo lắng. Cô nháy khỏi lưng tôi.

<Tôi sẽ chờ trong khi cô đi vào cái hộp rỗng đó,> tôi nói.

“Không. Hãy đi với tôi. Hãy nắm tay tôi.”

Tôi nắm tay Loren và cô bước lên bốn bậc thang. Tôi thắc mắc về chúng quá. Phải chăng chúng là thứ để làm chậm bước của bất cứ kẻ thù nào đang đến gần, để không ai có thể xông thẳng vào cái hộp rỗng kia?

Với cánh tay rảnh rang còn lại, Loren vặn một quả cầu kim loại. Cánh cửa mở hờ và Loren đẩy cho nó mở toang ra.

Loren nói đúng. Cái hộp rỗng bên trong. Giờ tôi có thể thấy những bức tường phía ngoài chỉ dày chừng một tấc. Nhưng bên trong khoang rỗng còn có thêm những bức tường khác, với những cánh cửa khác. Trông như một mê cung.

Đèn thắp lên từ những mặt phẳng phía trên đầu chúng tôi. Ở trên tường cũng có treo những bóng đèn khác. Sàn nhà phủ một thảm cỏ ngắn màu nâu vàng. Tôi nếm thử một ít, nhưng móng guốc của tôi không sao ăn được.

“Mẹ ời?” Loren gọi to, giọng run run.

“Mẹ đây, cưng.”

Tôi thấy tay Loren giật lên sững sờ, đoạn cô vùng khỏi tay tôi và chạy dọc theo thảm cỏ lạ lùng màu da thuộc. Cô biến mất qua cánh cửa hình chữ nhật để ngỏ.

Tôi ngập ngừng đi theo cô. Tôi không biết nghi thức của loài người. Tôi biết mình cần phải nói gì khi gặp cha mẹ của một người bạn Andalite. Nhưng tôi chưa bao giờ gặp cha mẹ của một con người.

Tôi nghe Loren khóc thút thít. “Mẹ ời!”

Qua một chỗ ngoặt, tôi thấy một căn phòng có những thiết bị kim loại dựa vào tường, tất cả đều hình chữ nhật và màu trắng. Loài người có vẻ rất ưu ái hình chữ nhật. Sàn nhà ở đây láng trơn, móng guốc tôi cứ trượt lên trượt xuống.

Loren lọt thỏm trong cánh tay của một con người khác. Theo tôi nhận xét thì người mới này cũng là giống cái. Tóc bà cũng có màu giống Loren nhưng mắt bà lại màu nâu sậm. Có lẽ đó là dấu hiệu của tuổi tác. Chắc là chỉ ở độ tuổi nhất định loài người mới có mắt xanh. Có thể là cho đến khi họ sinh con đẻ cái.

Tôi muốn hỏi Loren xem tôi đoán thế có đúng không, nhưng đôi mắt nâu của mẹ cô đang nhìn tôi.

“Loren, sao con không giới thiệu bạn con?”

Loren nhăn mặt. Cô nhìn tôi rồi lại nhìn mẹ mình. “Mẹ, đây là Elfangor. Mẹ đừng sợ, anh ấy là bạn của con đấy.”

Người phụ nữ loài người mỉm cười. “Ồ, tại sao lại phải sợ? Mẹ rất thích gặp bạn bè của con. Con biết mà...”

“Nhưng... mẹ à... Elfangor không phải là một trong những bạn học của con.”

“Mẹ vẫn thích gặp bạn bè con.”

Mặt Loren bỗng tái đi. Cô đưa mắt lo lắng nhìn tôi rồi nhìn lại mẹ mình. “Mẹ, mẹ thấy Elfangor bình thường như những bạn học của con sao? Mẹ không thấy có gì khác biệt à?”

“Ồ, cũng,” bà cười xòa. “Anh ấy cũng giống như bao người Andalite khác mà thôi.”

Loren nháy giật lù ra như bị thôi một đập. Tôi đảo mắt cuống khắp phòng, chuẩn bị đối phó với tình huống xấu. Tôi giương đuôi lên rình, căng thẳng và tù túng trong căn phòng hẹp, trơn nhầy.

“Mẹ có ý gì khi bảo anh là một người Andalite? Mẹ đâu biết anh là người Andalite được.”

Mẹ Loren chun mũi. “Con biết đấy, mẹ là mẹ của con đâu có nghĩa mẹ là một người cổ xưa! Mẹ theo kịp thời đại mà. Thế hệ con cứ nghĩ mình sáng tạo ra *tất cả mọi thứ*! Con tưởng các con tạo ra người Andalite ư? Hồi bằng tuổi con, mẹ đã biết về người Andalite rồi.”

“Làm sao mẹ biết về người Andalite được?!” Loren thét lên. Nước từ mắt cô tuôn ra ào ạt. “Ôi trời ơi, mẹ không phải là thật! Mẹ không thật!”

“Này, Loren, nếu con coi thường mẹ như thế mẹ sẽ đuổi con về phòng đấy.”

“Bà không phải là mẹ tôi! Bà không thật!” Loren nức nở.

Tôi đặt tay lên vai cô. Đến giờ tôi đã biết, loài người thích được đụng chạm khi họ buồn phiền. <Loren, cô nói đúng. Bà ấy không phải là mẹ cô. Bà ấy là hình ảnh cô tạo nên từ suy nghĩ và ký ức của chính mình. Bà ấy biết về người Andalite bởi vì cô biết về người Andalite khi cô tưởng tượng ra bà.>

Nhưng Loren không muốn nghe tôi an ủi. Cô gạt tay tôi ra, quay phắt gương mặt đỏ bừng nhìn tôi, nước tuôn xối xả qua đôi mắt xanh da trời... Cô kêu lên. “Tránh xa tôi ra! Tránh ra! Tất cả là do lỗi tại anh! Hãy để mặc tôi một mình!”

Cô xô tôi qua một bên và bươn bả chạy khỏi cái hộp rộng và khóc hu hu.

Tôi bị bỏ lại một mình với người phụ nữ loài người không trung thực. <Xin lỗi.> Tôi nói.

“Cháu dùng bắp rang và bánh ráo chứ?” Bà ân cần hỏi.

<Dạ không, xin cảm ơn,> tôi nói và chẳng biết phải làm gì nữa cả. Tôi không biết cách xoa dịu một cô gái loài người đang trong cơn bấn loạn. <Mẹ của Loren, bà làm ơn chỉ cho cháu phòng của Loren ở đâu?>

“Ở trên lầu ấy, bên phải. Nhưng phải để cửa mở. Đó là quy tắc ở nhà này mỗi khi Loren có bạn Andalite đến chơi.”

CHƯƠNG 40

Tôi cảm thấy Loren cần ở một mình đôi chút cho khuây khỏa. Dù rằng để cô tự do đi lang thang thì rất nguy hiểm, nhưng tôi không thể ép buộc cô nói chuyện với mình khi cô đang giận dữ và khiếp sợ.

Phải leo lên nhiều bậc thang tôi mới tới được phòng Loren. Tôi vẫn còn mơ hồ chưa hiểu mục đích chính của những bậc thang này là gì. Tôi đoán chẳng qua vì loài người khoái những thứ có cạnh thẳng vuông vức và những đồ hình chữ nhật. Trong khi cầu thang lại thẳng góc và đều tắp một cách đặc biệt. Hơn nữa, chúng còn giúp loài người xây nhà lên nấc thứ hai. Điều này làm cho căn nhà họ trở nên bự hơn. Tôi nghĩ chắc điểm mấu chốt của sự thế là đây.

Trong phòng Loren có một bọc gỗ bình chữ nhật dài, phủ kín da nhân tạo. Tôi đoán ngay Loren dùng nó để ngủ. Tôi đã từng trông thấy cô ngủ, khi đó cô nằm dài, duỗi thẳng tay chân ra. Còn có hai món nữa cũng hình chữ nhật, mỏng và đẹp hơn. Một món chất đầy những tập giấy có rìa cạnh. Chúng được gọi là sách hay tạp chí - theo như lời Loren đã có lần giải thích cho tôi. Đó là một dạng file máy tính cực kỳ thô sơ...

Có một tấm ảnh nhỏ trưng bày Loren và hai con người nữa. Tất cả đều nở những nụ cười loài người. Một người là mẹ cô. Người kia - tôi đoán là giống đực - có lẽ là cha cô.

Tôi tần ngần cầm tấm hình lên và giữ nó trong tay. Tôi nhìn quanh căn phòng, tôi hiểu cô gái lạ lùng này. Nhưng tất cả mọi thứ ở một hành tinh xa lạ đều khó hiểu.

Đến khi tôi bước ra khỏi cái hộp rỗng trở lại đường phố, Loren vẫn biệt tăm. Tôi lo lắng quá, vội vàng quày quả đi kiếm. Đang bước lơ thơ trên mảnh đất lạ, bỗng tôi nghe một âm thanh vắng lại từ xa xa. Có tiếng gì đập đánh ĐÉT một cái!

Tôi phóng ào tới nơi phát ra tiếng động thì thấy trên một cánh đồng đầy cỏ và đất, Loren đang đứng quay lưng về phía một tấm lưới dây thép cao. Tay phải cô cầm một vật dài, trông như cây gậy nhưng bet ra ở một đầu. Tay trái cô tung lên không một quả cầu tròn màu trắng. Rồi nhanh như cắt, cô nắm chặt cây gậy bằng cả hai tay, và vùng gậy lên đập cái bộp vào hình tròn trắng đang rơi.

Kết quả thật ngoạn mục: trái bóng trắng bay vút qua không trung.

Loren dõi mắt theo quả cầu cho đến khi nó đáp xuống cỏ, cách đó ba chục mét. Xong, cô cúi xuống một cái gàu dựng sát chân mình, lấy ra một trái cầu thứ hai, giống y chang trái trước, và lập lại y khuôn những động tác hồi nãy.

<Loren!>

Cô làm lơ sự có mặt của tôi.

Quăng... vùng... BỐP!

Trái cầu bay vèo vèo bên trên bãi cỏ và đậu xuống rìa một bụi cây.

Quăng... vùng... BỐP!

<Loren?>

“Coi, đây là trò bóng mềm,” Loren nói mà không nhìn tôi. “Anh có thấy cái gò cao kia không? Đó là chỗ cho cầu thủ ném bóng đứng. Người ném bóng phải liệng trái bóng qua phần sân nhà bên này. Người đập bóng sẽ vùng gậy lên và cố đập trúng để hất văng trái bóng đi.”

<Đi tới chỗ người ném á?>

Quăng... vùng... BỐP!

“Đây là trái bóng cuối cùng. Xong xuôi tôi phải đi lượm lại tất cả. Huấn luyện viên sẽ nổi cơn tam bành nếu chúng tôi để mất dụng cụ tập luyện.”

Loren lững thững băng ngang cánh đồng, trên tay vẫn vung vẩy cây gậy.

<Cô có vẻ bực mình,> tôi gặng.

“Anh đã lần ra manh mối gì chưa?>

<Ở đây không chỉ rất kỳ quặc đối với cô mà còn đối với tôi nữa.>

<Chỉ kỳ quặc thôi ư? Những căn nhà lán giềng của tôi không một mống người. Mẹ tôi thì như một bà rô-bô khù khờ nhưng lại biết những điều lẽ ra bà không đời nào biết. Bầu trời thì loang lổ...>

<Đó có phải là hài hước không?>

"Đó là mỉa mai," cô nói. Chúng tôi tới chỗ một trái bóng trắng. Loren lượm nó lên rồi lấy gậy phang một đập, cho nó bay véo trở lại chỗ hàng rào cao...

Tôi chìa tấm hình ra cho Loren. <Tôi đã lấy cái này ở trong phòng cô. Tôi nghĩ cô muốn có vật gì đó riêng tư. Tôi không biết chúng ta có thể trở về nhà cô nữa hay không.>

“Đây không phải là nhà tôi,” Loren sửa lưng tôi. Nhưng cô vẫn đón tấm hình và nhìn chăm chăm vào nó. Xem ra mặt cô có vẻ diu đi. Những khóe miệng bợt ra căng cứng. Những nếp nhăn nơi trán giãn ra. “Elfangor, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”

<Như hồi nãy cô nói đó. Tôi nghĩ, để ra lệnh cho *Vòng Xoáy Thời Gian* ta cần tạo nên những hình ảnh trong óc về nơi và thời gian mình muốn đến. Chúng ta đã làm cho mọi việc rối tung cả lên vì cả ba chúng ta đều cố giành quyền kiểm soát. Mỗi người chúng ta - cô, tôi, và tên Visser - đều vẽ ra một đích đến riêng rẽ. Cô muốn về nhà mình. Tôi muốn về nhà tôi. Còn hắn cũng muốn về nhà hắn. Không hình ảnh của ai hoàn chỉnh cả. Mặt khác, lúc đó tất cả chúng ta đều đang lạnh cóng và ngộp thở vì thiếu không khí. *Vòng Xoáy Thời Gian* đã làm điều tốt nhất trong khả năng của nó.>

"Tôi cho đó là thành quả của cái máy thời gian."

Tôi thở dài nói tiếp. <Nhiều người tin rằng không chỉ có mỗi một vũ trụ khác nữa. Có thể, thay vì đi xuyên thời gian và không gian trong vũ trụ của mình, thì chúng ta lại ép buộc *Vòng Xoáy Thời Gian* phải tạo ra một vũ trụ hoàn toàn mới. Khi cả ba chúng ta cùng vật lộn đòi kiểm soát, *Vòng Xoáy Thời Gian* không thể hiểu được chúng ta đang yêu cầu nó làm gì. Thế là nó bèn tạo ra nơi này.>

Loren bước tiếp về mép bên kia cánh đồng. Cô cúi xuống nhặt một trái banh khác và đập nó trở về nơi xuất phát. “Vì vậy mà mẹ tôi. Mẹ tôi... bà chỉ được tạo nên từ ký ức của tôi phải không?”

<Thậm chí không phải là toàn bộ ký ức của cô. Bà ấy chỉ là một phần nhỏ ký ức của cô về bà ấy. Tôi nghĩ vật chất càng phức tạp - như các sinh vật nhạy cảm chẳng hạn thì chắc chắn, nó càng bất trọn vẹn, càng dễ khiếm khuyết.>

Loren phát ra một tiếng phì phì. “Một vũ trụ hoàn hảo, phải không?”

<Đó cũng là mỉa mai sao?>

"Phải. Đó cũng là sự mỉa mai."

Chúng tôi đã đến chỗ rừng cây. Loren chạy xộc vào. "Coi này, tất cả cây cối đều hoàn hảo. Tại sao cây, cỏ, không khí đều có vẻ y như cũ?"

<Bởi vì người... dù là người Andalite hay loài người... phức tạp hơn cây lá gấp ngàn lần.>

Tôi để ý thấy Loren không nhìn tôi nữa, mà ngó đăm đăm vào khu rừng.

<Cô thấy có gì ở đó chẳng?>

"Không... tôi... tôi có cảm giác. Tôi cần phải tới xem sao."

Tôi theo Loren vào rừng. Đi chưa tới mười, mười lăm thước thì chúng tôi tới chỗ Loren nhác thấy.

Ở đó cây cối bỗng ngưng lại đột ngột. Bầu trời trên đầu chúng tôi cũng dừng lại luôn. Mặt đất và cỏ cũng vậy. Đơn giản, tất cả đều ngừng lại. Và phía bên kia là một vùng trắng trống lốc.

Giống như màu trắng tinh khiết, trống trơn của vùng không gian Zero. Không sai.

Tự dưng, tôi cảm thấy khiếp hãi. Chúng tôi đang đứng trên đường biên của vũ trụ tí hon này. Loren tiến về phía màn trắng, thò tay ra khỏi đường viền cây cối, không khí và bầu trời.

Vừa chồm chạm vào cái rìa ấy cánh tay cô đã bị gập lại và giật bắn lên. Nó rút lại nhanh đến nỗi bàn tay cô tự đập trúng mặt mình cái bốp.

<Kkkhhôôônnnggg !" Loren rú lên. "Không! Không! Không!"

<Loren, nó chỉ là...> Chỉ là gì nhỉ? Tôi có thể nói gì để vỗ về cô, trong khi đầu óc tôi cũng đang quay cuồng, chao đảo mất kiểm soát?

Loren quay qua tôi, đôi mắt đỏ hoe, trợn trạo. "Tôi muốn về nhà, Elfangor. Tôi muốn về nhà! Nơi này thật kỳ quái!"

<Tôi biết. Tôi cũng cảm thấy thế.>

"Chúng ta cần phải cuốn gói khỏi đây thôi. Nơi này không thể tồn tại được. Nó sai lệch mất rồi!"

<Chúng ta cần phải kiểm lại *Vòng Xoáy Thời Gian*,> tôi quyết định. <Nó là cứu cánh duy nhất lúc này. Nhưng chúng tôi không biết nó ở đâu. Chắc chắn gã Visser Ba-Mười-Hai sẽ cản trở chúng ta.>

Vẫn nắm chặt cái vật hình dài - cây gậy chơi bóng mềm - Loren nhìn tôi trân trối, trong đôi mắt xanh da trời của cô ẩn chứa một cơn điên dại khiến tôi nổi da gà.

Cô nắm chặt cây gậy. "Cứ để hấn cố ngăn cản chúng ta. Cứ để hấn thử xem sao."

Chúng tôi đi vòng quanh rìa vũ trụ mới, cố giữ cho khoảng trống trắng toát kia ở bên phải mình.

Nhưng ngay cả ở ngoài bìa mà vũ trụ mới này cũng chẳng nhất quán. Chúng tôi thất thủ bước qua những vùng nhỏ xíu, có chỗ rộng chưa tới sáu mét bề ngang - những mảnh đất Andalite thỉnh thoảng nối tiếp khu Yeerk. Thật khó phân biệt lãnh địa Andalite vì chúng không khác với những giang sơn Trái Đất là bao. Nhưng địa hạt Yeerk thì không thể lẫn vào đâu được, trông chúng như những vết thương lở loét, thấy mà ghê.

Chúng tôi lướt nhanh qua các mảnh đất Yeerk. Phần lớn khu vực Trái Đất đều phủ đầy rừng và đồng cỏ, rải rác những tòa nhà do loài người xây dựng. Chúng tôi thấy đường phố nơi Loren sống. Chúng tôi cũng gặp cả trường học - một khối hộp được cất nên từ hàng triệu cục hình chữ nhật nhỏ, màu nâu đỏ gọi là gạch.

“Tôi không hiểu tại sao mình lại nhớ đem trường học vào vũ trụ này mà lại quên mang theo tiệm tạp phẩm.”

<Tiệm tạp phẩm là gì?>

“À, đó là nơi người ta bán đồ ăn.”

<Ra vậy.> Tất nhiên tôi đã thấy Loren ăn ở trên tàu *Jahar* rồi. Cô và con người kia ăn cỏ lỏng - khẩu phần ăn cấp cứu. Chúng tôi thường dành khẩu phần ăn này cho những người Andalite bị bệnh nặng hay bị thương trầm trọng, không thể đứng lên tự ăn bình thường được.

Chúng tôi nhấn nha bước vô một đường phố đột nhiên xuất hiện ngay giữa một cánh đồng. Con đường cứ thế hiện ra, trải dài chừng vài chục thước rồi lại biến mất ngon ơ. Tôi nhận thấy điều này khiến Loren bồn chồn, nhấp nhồm. Cô giải thích rằng chỗ này vốn chẳng có một con đường nào cả.

Nhưng rồi chúng tôi thấy một tòa nhà có trang trí hai vòng cung màu vàng.

“Trời ơi!” Loren thở hổn hển. “Không lẽ nào! Đó là Mickey D’s! Tôi đã mang một cửa hàng thức ăn nhanh McDonald’s đến tận đây!”

Loren vùng chạy, tôi cũng chạy theo cô. Bên trong tòa nhà chỉ có duy nhất một người đàn ông. Nhưng anh ta chẳng giống chút nào với những con người tôi từng gặp.

“Lạy trời, tôi đã làm gì thế này?” Loren thét lên và đưa tay bịt miệng.

Tôi chưa bao giờ thấy cử chỉ này của loài người, nhưng tôi biết nó biểu hiện sự ngạc nhiên tột độ. Bạn biết đấy, con người đó cũng giống như bao con người khác, ngoại trừ việc mặt anh ta đầy nhóc những vết lốm đốm đỏ và mụn.

“Chào mừng quý khách đến cửa hàng McDonald’s. Làm ơn cho tôi biết anh và cô đây gọi món gì?” Anh ta mở miệng.

“Ô, không, không,” Loren la rùm lên.

“Cô muốn ăn kèm khoai tây chiên? Hay một chiếc bánh táo nóng hổi?”

<Cô biết con người này hả?> Tôi hỏi Loren.

“Không. À “có”. Đây là anh chàng làm ở quán McDonald’s. Lần nào bọn tôi tới mua bánh mì kẹp sau khi chơi bóng xong anh ta cũng luôn phục vụ tận tình, chu đáo. Cô bạn Jennifer của tôi gheo rằng anh ta thích tôi. Nhưng... anh ta có nhiều mụn nhọt xấu xí quá. Một anh chàng tội nghiệp. Tội nghiệp.”

<Đồ ăn của anh ấy chắc là thật đấy,> tôi đề nghị. <Nó sẽ giúp cô ăn được một tí thực phẩm của loài người.>

Có vẻ Loren đã sẵn sàng đông biến khỏi đây. Nhưng cơn đói đã lấn át nỗi sợ. Cô quay trở lại và bước tới chỗ người đàn ông.

“Chào mừng quý khách đến cửa hàng McDonald’s. Làm ơn cho tôi biết anh và cô đây gọi món gì?”

“Vâng. À... vâng... Cho tôi một chiếc Big Mac, khoai tây chiên và một lon Coke.”

“Tất cả bốn đô-la mười chín xu.”

Loren do dự một chút rồi đưa tay vào một miệng nắp trên làn da nhân tạo của mình, lôi ra mấy nắm giấy nhàu nhĩ và vài vật kim loại hình tròn. Cô đưa tất cả cho người đàn ông không có mắt.

Bằng cách nào đó, người đàn ông nắm được mấy tờ giấy và mấy vật kim loại. Và tại sao anh ta không có mắt cũng là một điều bí ẩn. Cái vũ trụ này được tạo nên từ những quy luật lạ lùng mà.

Người đàn ông bỏ vài món gì đó vô trong một cái túi. Chúng có mùi lạ lùng và khó ngửi đối với tôi, nhưng Loren nhìn vào cái túi và mỉm cười.

“Hừ, thế là tôi đã làm được một việc đúng đắn khi nặn ra vũ trụ này. Thôi nào. Chúng ta đi ra ngoài thôi. Tôi không muốn cùng ăn với... với... anh ta.”

“Chúc quý khách ăn ngon miệng, và hẹn gặp lại!” Anh chàng buồn rầu tiễn biệt.

Chúng tôi kéo nhau trở ra. Loren ngồi lên một dế cỏ và bắt đầu nhai ngấu nghiến bịch đồ ăn. Nhìn những sinh vật có miệng ăn kẻ cũng hay hay. Nhất là khi bạn khám phá ra họ xơi thứ gì. Giữa những cú nuốt ừng ực và ngọam chảy cả nước miếng - với hai hàm răng sáng nhấp nháy và quai hàm bành ra - Loren giảng giải cho tôi biết về “Big Mac”. Nhưng rốt cuộc tôi cũng chẳng hiểu bao lắm.

Nhưng thức ăn loài người đã hồi tỉnh Loren. Cô đã lấy lại năng lượng cũ, và thậm chí còn lấy lại óc khôi hài.

“Ít ra tôi đã không tạo ra đội dẫn dắt cổ động viên trong vũ trụ này. Họ luôn la ó tẩy chay tôi. Tôi ngán nghĩ đến chuyện sẽ phải chạy trốn ra sao nếu có vài người trong bọn họ ở đây.”

Dẫu chẳng hiểu Loren đang nói về cái gì, nhưng tôi thấy ít ra cô đã cảm thấy khá hơn. Tôi căng mắt ngó lên bầu trời lỗ chỗ kỳ quái, rồi lại dòm ra khung cảnh rời rạc xung quanh. Bỗng dưng, một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi...

<Đây là một mô hình đa chiều!> Tôi thốt lên.

“Hả?” Loren ráng nặn ra lời, mặc dù miệng cô đang tọng đầy những chiếc que dài cỡ năm

phân, màu vàng nhạt được gọi là “khoai tây chiên”.

<Bầu trời, môi trường Andalite, Yeerk và Trái Đất đan xen với nhau. Chắc chắn còn có một kiểu khác nữa. Mới đầu tôi chưa nhận ra, nhưng chắc chắn phải có một khuôn mẫu. Thoạt nhìn cứ tưởng vũ trụ này kì dị, nhưng nếu đặt nó vào không gian nhiều chiều hơn - chứ không phải không gian chỉ có 3 chiều - thì nó lại rất có ý nghĩa và dễ hiểu. Giờ thì tôi chắc chắn rồi: nó là một vòng xoáy tròn ốc.>

Loren suýt nghẹn. “Một cái gì?”

<Một vòng xoáy tròn ốc nhưng phải có thêm nhiều chiều. Nếu tôi đúng...thì...! Phải rồi, *Vòng Xoáy Thời Gian* sẽ ở chính giữa vòng xoáy tròn ốc!>

“Đó là đâu vậy?” Loren đang hút chất lỏng vào miệng qua một đũa ống nhúng vào một vật hình trụ đựng chất nước màu nâu.

<Tôi không biết. Nhưng tôi nghĩ mình có thể tìm ra nó. Mà nếu tôi tìm được thì gã Yeerk kia cũng tìm được!>

Loren bỗng nhảy dựng lên. “Hèn chi! Hèn chi hèn không đuổi theo chúng ta. Bây giờ hèn đang sẵn lòng *Vòng Xoáy Thời Gian*! Đi thôi! Chúng ta đi thôi!”

<Dường như cô đã hiểu ra vấn đề.>

CHƯƠNG 42

Tôi nhắm hướng mình hy vọng là trung tâm của vũ trụ này. Những mảng trời trên đầu chúng tôi biến đổi dần dập hơn. Và những môi trường dưới mặt đất cũng liên tiếp chuyển tông. Chẳng mấy chốc, chúng tôi đã bước vào vùng “tranh chấp” - với một nửa là Trái Đất, nửa còn lại được phân chia nhập nhằng giữa khu ngoại ô Andalite dịu mát và đám đất Yeerk cằn cỗi.

“Tôi thích hành tinh của anh, Elfangor à” Loren thổ lộ. “Nó cũng tựa tựa Trái Đất, có điều chẳng thấy nhà cửa hay những tòa nhà chọc trời đâu cả. Nhưng chắc hẳn các anh phải có thành phố ở chỗ nào đó chứ. Ý tôi là, các anh biết đóng phi thuyền và có kỹ thuật cao quá sức tưởng tượng thể kia mà...”

<Cách đây lâu lắm rồi, chúng tôi đã có thành phố,> tôi giải thích. <Cách đây hàng triệu năm, người Andalite sống thành những bầy đàn đông đúc, di chuyển rày đây mai đó. Vào những thời điểm khác nhau trong năm, mỗi bầy lớn của chúng tôi lại tách ra, cư trú thành những bầy nhỏ hơn. Rồi sau đó, từ từ chúng tôi quen dần với việc sống theo bầy nhỏ. Chính xác, đó là những gia đình. Mỗi gia đình tự xây dựng cho mình lòng máng riêng, và tự chăm sóc một đồng cỏ riêng - phải tự lo liệu lương thực. Toàn bộ quang cảnh Andalite cô thấy đây là một phần đồng cỏ của gia đình tôi.>

Chúng tôi đã vào lãnh địa Yeerk. Cẩn thận đi men theo những khóm cây ủ ê và những hồ nước lờ lững, chúng tôi bỏ lại sau lưng khu đất Andalite hiền lành và thoáng đãng.

<Khi đã tiến hóa thành những gia đình, chúng tôi bắt đầu nghiên cứu khoa học và thiên nhiên. Và một lần nữa, cách đây trên triệu năm, chúng tôi học cách xây dựng, chế tạo các thứ. Với các loại vũ khí và phương tiện giao thông chúng tôi có thể dễ dàng bay qua bay lại giữa các

vùng đất, vừa tiện lợi vừa nhanh chóng. Rồi các thiết bị thông tin liên lạc đã phát triển thành phương thức truyền tin bằng ý nghĩ. Lòng máng trở nên rộng lớn hơn. Nhiều gia đình khác. Những tòa nhà đồ sộ mọc lên. Chẳng bao lâu sau hàng ngàn người Andalite tập trung, xúm xít lại với nhau mà không có đầy đủ đất đai để trồng cỏ. Nhưng đồng thời, lúc ấy chúng tôi cũng bắt đầu nghiên cứu việc du hành trong không gian. Thế nhưng chúng tôi vẫn không hạnh phúc. Chúng tôi cảm thấy có cái gì đó không ổn. Vậy nên, chúng tôi phá bỏ thành phố đi, chia đất đai nhỏ ra và trở lại đời sống trong những lòng máng gia đình bình thường. Chúng tôi vẫn tiếp tục đóng phi thuyền không gian, nhưng chúng tôi không làm tập trung mà phân công nhau, mỗi nơi phụ trách một bộ phận hay một chi tiết nhất định, trải dài trên hàng chục ngàn lòng máng. Gia đình tôi cũng là một trong những mắt xích của quy trình ấy - chúng tôi tham gia làm một công đoạn. Chúng tôi thiết kế các linh kiện truyền nhiệt cho chiến đấu cơ. Một gia đình khác sản xuất chúng theo mẫu thiết kế của chúng tôi. Lại một gia đình khác nữa chuyên chở thành phẩm ra bến cảng. Tôi nghĩ độ chùng ba bến cảng của chúng tôi gộp lại là tương đương với cái mà cô gọi là thành phố.>

“Chúng ta khác biệt quá,” Loren nói. Trông cô có vẻ rầu rĩ.

<Đúng, về một phương diện nào đó thôi. Nhưng nhìn chung cũng không khác biệt bao nhiêu đâu.>

“Khi tất cả những biến cố này qua đi anh sẽ trở về hành tinh của mình, còn tôi sẽ trở về nhà tôi và anh sẽ tẩy sạch mọi ký ức của tôi về chúng, phải không?”

Ý này khiến tôi giật thót mình. <Loren, chúng tôi không còn tàu *Jahar* hay bất cứ tàu bè nào nữa. Tôi không thể xóa sạch ký ức của cô nếu không có những kỹ thuật trên những con tàu đó.>

“Nhưng nếu có thì anh sẽ làm, phải không?” Loren gắng hỏi.

Tôi chưa nghĩ tới điều ấy, nhưng có một điều chợt khiến tôi bị sốc. <Không, tôi sẽ không làm đâu.> tôi nói.

“Tại sao?”

<Bởi vì... bởi vì... sau tất cả những việc vừa qua, tôi chẳng thể chịu nổi ý nghĩ mình là người duy nhất còn sống biết rõ sự thật. Tôi không nghĩ là mình lại thích bị cô quên sạch sẽ, Loren à.>

Loren gật đầu và mỉm cười. “Tôi cũng nhớ anh lắm, Elfangor. Tôi nhớ lắm.”

Tôi thấy bối rối quá. Tôi đã quá quyến luyến con người kỳ lạ này rồi...

<Chúng ta sẽ đi nhanh hơn nếu cô leo lên lưng tôi như hồi nãy,> tôi đề nghị.

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

Loren trèo lên lưng tôi và tôi bắt đầu phi nước đại. Bây giờ tôi đã cảm thấy tự tin hơn vì mình đã nghiệm ra mô hình của vũ trụ này. Tôi tin chắc chúng tôi sẽ tìm thấy *Vòng Xoáy Thời Gian* ở trung tâm vòng tròn ốc này. Nhưng chúng tôi không biết tên Visser Ba-Mười-Hai đã giải ra câu đố này chưa.

Các môi trường khác nhau càng ngày càng phân chia thành những miếng nhỏ hơn. Đến đây, cả ba khoảng đất đã từ từ cân bằng nhau. Càng ngày càng khó đi quanh lãnh địa Yeerk.

Một miếng đất Yeerk cắt xoẹt qua lộ trình của chúng tôi. <Tôi nghĩ chúng ta nên đi xuyên qua nó,> tôi bảo và lấn cấn đi vào địa hạt Yeerk. Ngay lập tức, không khí trở nên hầm hập, bức bối

muốn ngộp thở. Độ ẩm lên cao đến mức lông tôi dính sát rạt vào thân.

Móng guốc của tôi bám chặt vào đám cây cối Yeerk thừa thốt. Tôi chẳng tin cây vào móng thực vật đồ bám, tối hù này chút nào. Một cái lưỡi ướt mềm vọt lên khỏi mặt đất, y chang như tôi đã tình cờ thấy lúc trước. Nó tộp không khí, rình rập chúng tôi. Nhưng cái sinh vật hay thực vật này vốn quen với những con ruồi chậm rì, nên tôi dễ dàng bước qua giàn bầy của chúng.

Một lớp sương xám xịt thông xuống đầu chúng tôi khi chúng tôi cố vượt qua cảnh hắc ám đó - một khung cảnh dường như ai đó nặn ra chỉ để tra tấn, đè nén tâm não người khác. May thay, sau đó chúng tôi lại đến được một khu đồng cỏ Andalite thơm ngát với những cỏ, cây và lòng máng nhà một người bạn tôi đã biết từ khi mới lọt lòng.

“Đây là nhà anh hả?”

<Không phải, nó là lòng máng của gia đình một người bạn tôi.>

“Có lẽ bạn anh đang ở quanh quần đâu đây.”

<Đó chính là điều khiến tôi sợ hãi. Mẹ cô... rồi anh chàng ở cửa hàng McDonald... tôi không muốn thấy bạn mình như thế.>

Bất chợt, tôi trượt ngã. Móng guốc chân trước của tôi vấp phải một hòn đá.

“Elfangor! Elfangor! Có chuyện kỳ quái!” Loren thét lên. “Ồi móng tay tôi! Chúng đang mọc dài ra!”

Loren kinh hồn giơ hai bàn tay lên cho đôi mắt cuống chú ra sau của tôi có thể nhìn thấy. Những móng tay loài người của cô đã mọc thêm chừng một xăng-ti-mét.

<Tóc cô cũng đang mọc kìa,> tôi bảo.

Loren cũng đã cảm thấy. “Trời đất, nó dài thêm cả nửa tấc. Như thế nó đã mọc nhiều tuần rồi vậy!”

<Móng guốc của tôi cũng đang mọc. Chính vì vậy tôi mới vấp té. Tôi đã lo ngại chuyện này rồi. Khi chúng ta tới gần trung tâm của vũ trụ này, thời gian sẽ trôi nhanh cực kỳ. Chúng ta sẽ già đi nhanh hơn bình thường.>

“Vậy thì phải lẹ lẹ lên.”

Tôi tăng tốc mút chỉ, cẩn thận nhấc cao những móng guốc đang mọc rườm rà, lửa tủa.

Bây giờ toàn bộ vũ trụ giả hiện ra. Không còn phân biệt được đâu là Trái Đất, đâu là xứ Andalite hay Yeerk nữa. Cỏ cây, nhà cửa, lòng máng, và những vũng Yeerk sền sệt dường như hòa quyện, tan chảy vào nhau tựa hồ trong cối ác mộng siêu tưởng. Bầu trời dường như chùng xuống, dồn nén và xoắn xuýt lại thành những chòm xanh đậm, xanh lơ, và xanh lá cây chớp nhóa.

“Chà, giờ thì quái đản ghê.” Loren bình phẩm. Nhưng giọng cô cũng bị cuốn xoáy bạt đi, tạo thành một thứ âm thanh nghe khá là kỳ dị.

Tôi chúm nhủi ra trước, quăng Loren vập dúm dúm. Móng guốc của tôi hoàn toàn không thể điều khiển được nữa rồi. Tôi vung đuôi ra trước, lấy lưỡi dao xén tỉa chỗ móng thừa đi. Một công đôi việc chẳng suôn sẻ gì, ngay khi tôi vừa xoẹt xong một nhát, thì lập tức chúng lại thò ra như

cũ.

Tôi nhìn Loren và cố kiềm chế để không hét toáng lên. Móng tay cô đã mọc dài ra năm phân! Các móng chân cô đang chọc thủng đầu móng guốc nhân tạo! Còn mái tóc vàng của cô đã dài quét đất.

Loren chồm ra trước, chỉ trỏ: “Coi! Coi kìa!”

Tôi đã trông thấy cái cô chỉ: cơn lốc xoáy nằm chính giữa trung tâm vũ trụ. Đó là một cơn lốc do tất cả các vật chất của cả ba thế giới tạo nên. Bầu trời, sỏi đá, các sinh vật sống nhất loạt xoáy tít mù xung quanh chúng tôi.

“Nhìn kìa!” Loren nghiêng đầu né khi một thứ gì đó - trông na ná ngôi nhà của loài người - đang vặn vẹo, co giãn, và rung phập phập gần chúng tôi.

<*Vòng Xoáy Thời Gian*! Chắc chắn nó phải ở trong đó!” tôi gầm lên.

“Ở trông á? Làm sao chúng ta vô được?”

<Phải tìm cách thôi. *Vòng Xoáy Thời Gian* ở đó... hoặc hổng có gì ráo trọi, trống lỗng... và chúng ta sẽ bị kẹt trong đó vĩnh viễn.>

“Một lựa chọn mới hay chứ,” Loren cảm râm. “Và nhân tiện, đó cũng là sự mĩa mai.”

<Phải, tôi đang bắt đầu nhận ra điều đó,> tôi nói.

<Chúng ta đành phải nhắm mắt lại. Không thềm thấy hay suy nghĩ về thứ gì nữa hết. Cứ lao ào vô thôi.>

“Năm lấy tay tôi nè, Elfangor.”

Tôi nắm tay Loren xông bừa vào cơn lốc cuộn cuộn do tất cả vật chất của không gian và thời gian tạo thành. Một vòng xoáy không gian-thời gian thuở hồng hoang.

CHƯƠNG 43

Tông ào vô vòng xoáy.

Tôi chẳng biết mình sẽ thấy gì bên trong vòng xoáy đáng sợ ấy. Nhưng, từ lâu rồi tôi đã không còn nghĩ mình biết điều gì sắp xảy ra nữa. Tất cả mọi thứ đều lộn tung phèo kể từ cái ngày tôi và Arbron được gọi lên gặp thuyền trưởng trên cầu trực chiến của tàu *Sao Lưỡi Kiếm*.

Loren và tôi nhào người ra trước. Cảm giác như có lực cản - như thể một luồng gió mạnh đang điên cuồng níu chúng tôi ngược trở lại. Nhưng đồng thời tôi cảm thấy cái lực cản này bị chế ngự.

Luồng gió vừa thôi kéo, tức khắc, chúng tôi bị lôi tuột xuống vòng xoáy. Tất cả mọi thứ quay cuồng, méo mó và bơi vùn vụt trước mắt chúng tôi. Các hình ảnh dị hợm, xốc xếch; những màu sắc kỳ quái, những miếng, những vật đủ mọi hình thù quái gở trôi dạt dờ.

Cây cối, nhà cao tầng, và các sinh vật... cứ thế xuyên thẳng qua chúng tôi, tựa hồ chúng là ma.

Hoặc như thế chúng tôi là ma vậy.

Rồi chúng tôi cũng vượt qua. Trong tích tắc, vòng xoáy ngưng bật. Chúng tôi đang đứng chơ vơ trên một khu đất bằng, bề ngang chưa tới ba chục thước, không hề có lấy một đặc điểm gì nổi bật. Không cây cối. Không sự vật. Bầu trời trống trơn, chẳng có gì ngoài những vằn vện sỏi rêu trên đầu và xung quanh chúng tôi.

“Đây là mắt bão,” Loren thì thầm.

Tôi không hiểu cô nói về cái gì, nhưng tôi hiểu cả chúng tôi cảm thấy ra sao. Chúng tôi vừa mới đi xuyên qua một cơn bão có sức công phá làm biến dạng cả thời gian và không gian.

Và sừng sững đằng kia, chơ vơ và oai dũng, là *Vòng Xoáy Thời Gian*. Một quả cầu bình dị, trắng ngà có sức mạnh tạo ra một vũ trụ từ những ý nghĩ lộn xộn của chúng tôi.

<Chúng ta đã làm được,> tôi bồi hồi thốt lên. <*Vòng Xoáy Thời Gian*! Nó đây rồi!>

“Ừ, giờ chúng ta sẽ làm gì với nó? Coi tóc tôi nè. Cả móng tay tôi nữa. Ở đây nó còn mọc dữ hơn, nhất là khi sát *Vòng Xoáy Thời Gian* như thế này.”

<Đúng. Nhưng chúng ta sẽ ổn thôi nếu chúng ta nối kết được với *Vòng Xoáy Thời Gian* và ra khỏi đây.>

Từ một vách tường xoay tít, tôi bỗng thấy một cái đầu ló ra, thò vào khoảng đất trống lổng này.

Một cái đầu Andalite.

“Hắn đó!”

Tên Visser cũng giật bắn lên vì kinh ngạc khi thấy hai chúng tôi có mặt ở đây. <Gì vậy? Thăng nhóc Andalite với con thú cưng? Tụi bay vẫn sống nhàn hả?>

<Ừ, vẫn sống,> tôi đáp.

Bốn con Mortron lù lù lặn bánh xe vào, kè sát vách gã Visser. Tên Yeerk ngó dáo dác, như thể đang tìm kiếm vũ khí. Hắn nhìn đắm đuối vào *Vòng Xoáy Thời Gian* trong khi cặp mắt cuống vẫn dòm chừng tôi...

“Elfangor,” tôi nghe Loren rên rỉ.

Tôi tia mắt cuống về phía Loren và suýt thét lên. Tóc cô giờ đã dài vun thành đồng dưới đất. Móng chân cô tõe ra cả ba tấc, đâm tua tủa qua những móc guốc nhân tạo.

<Đứng yên đấy,> tôi nói. <Dang tay ra đừng nhúc nhích.>

Phập! Phập! Phập! Phập!

Chỉ với bốn cái vẩy đuôi điệu nghệ, tôi đã cắt phăng tất cả móng tay móng chân thừa thãi của Loren - trong khi mắt chính tôi vẫn đề phòng tên Visser. Hắn đang nhìn tôi căm hờn, chùng như muốn ước lượng sức lực tôi.

<Tao đề nghị, chúng ta lại hợp tác một lần nữa đi,> hắn nói.

<Lại một vũ trụ theo thỏa hiệp khác hả?> Tôi đáp. <Cũng chẳng tốt lành gì hơn cái vũ trụ này đâu. Chỉ khác là lần này bọn ta sẽ cẩn thận đem theo đồng minh và vũ khí tử ký ức của mình.>

Tên Yeerk nhún vai. <Ít ra khi đó chúng ta sẽ có một trận đuôi chiến công bằng.>

“Hắn không muốn đánh tay đôi đâu,” Loren dè bủ.

<Đúng, hắn khoái có một đoàn bậu xậu và vũ khí hơn,> tôi đồng ý.

Loren lắc đầu khiến mái tóc vàng của cô gợn lên như những làn sóng. “Không, còn hơn thế nữa. Hắn sợ đánh đuôi đôi với anh. Tôi đã nhìn thấy điều đó trên mặt hắn.”

Ý kiến đó thật tức cười. Chẳng qua là Loren thích tôi nên mới nói vậy thôi, chứ tên Visser Ba-Mười-Hai kia không chỉ có cơ thể và trí óc của ông Alloran mà hắn còn có cả tốc độ và kinh nghiệm của ông nữa mà...

“Hắn sợ, Elfangor à,” Loren vẫn cứ khẳng khẳng.

<Sợ gì chứ?> Gã Visser cười sặc sụa. <Sợ một thằng nhãi Andalite ư? Lũ Mortron và tao sẽ làm gỏi tụi bay cho coi!>

“Thật chứ? Vậy sao không làm đi mà cứ đứng đó lải nhải mãi?” Loren quay qua tôi, “Ông Alloran đã từng thấy anh chiến đấu, Elfangor. Sự hiểu biết đó bây giờ đã thuộc về tên Yeerk. Hắn biết vậy nên hắn sợ anh lắm đó.”

Tên Yeerk nhìn như muốn xé xác Loren ta. <Tao thề sẽ giết mày từ từ cho mày biết mặt, con người kia.> Hắn liếc mắt ra hiệu cho bốn con Mortron rồi đột nhiên tru lên. <Giết!>

Đám Mortron khua tít những bánh xe về phía chúng tôi. Tên Visser hành quân ngay sau tụi nó.

Nó sắp tới rồi. Một trận đấu đuôi chết chóc giữa tôi và tên Visser Ba-Mười-Hai. Tôi cố nhớ lại mọi lời dạy của ông già Sofor, thầy dạy chiến đấu của tôi. Nhưng tôi chẳng thể nhớ được điều gì sất.

Bọn Mortron phóng vun vút, chấp chới. Những đôi cánh lông lá xòe rộng ra, những cái miệng hung tợn há hoác. Tôi cần phải loại chúng khỏi vòng chiến mà không được làm đứt thân chúng. Bằng không, mỗi mẫu văng ra sẽ lại tái sinh thành một Mortron mới.

Phụt! Hấp!

PHẬP! Tôi quát! Nhưng vào giây cuối cùng, tôi lật sống dao lên và phang cho nó một hèo.

BỊCH! Con Mortron tung hê lên trời rồi rơi bẹp xuống đất, nằm thành một đồng không cựa quậy. Tôi đã hạ nó nốc ao.

Hai con khác đâm bổ vào Loren. Những hàm răng nhọn hoắt, nhe nhói trong khe miệng dài thòng. Loren thấy trái banh mềm về phía chúng, nhưng trật lất. Trái banh vượt khỏi tay cô đúng lúc một cánh chim Mortron táng vào đầu cô.

Một cục Mortron nữa vẫn bám tôi như đĩa đói. Nó và tên Visser cùng đánh hội đồng - nó quạt cánh vào tôi trong lúc tên Visser ra đòn.

Cánh Mortron và đuôi Andalite cùng lao về phía tôi.

<Aaarrggghh!> con Mortron xắt một miếng thịt trên đầu tôi, xém ngắt luôn mắt cuống! Máu trào ra ồ ạt, lại thêm đuôi gã Visser...

KHẮC! PHẬP! Tôi hất cú đòn của Mortron qua một bên.

PHẬP! Gã Visser chém thêm nhát nữa!

Tôi lòn né xuống dưới và khai đuôi, nhưng tầm nhắm của tôi bị xê xích vì con Mortron vừa xực tôi hồi này giờ đang quẹo lại phóng bổ vào tôi.

“Không! Không! Không!” Tôi nghe Loren la lên.

Cô đang nằm dưới tầm oanh kích của hai con Mortron! Tôi thấy có máu tươi loài người chảy ra. Nhưng nếu tôi cố tới cứu Loren thì tên Visser sẽ diệt gọn tôi trước khi tôi kịp trở tay.

Không thể thế được!

PHẬP! Tên Visser tung đuôi - lần này trúng phóc. Tôi thấy một đường rạch sâu hoắm vẽ qua da ngực mình, rồi đường rạch đó trở thành vết chém.

PHẬP! Hấn lại quát! Tôi đỡ nhưng không kịp.

<Không nhanh bằng mi chứ, Andalite?> Gã Visser khích bác.

Chỉ vài giây nữa thôi, cuộc đấu sẽ kết thúc. Tôi biết vậy, và tôi sẽ thua. Loren chắc là tiêu rồi.

Nhưng chợt, qua một cuống mắt oặt ra, tôi thấy Loren đang chiến đấu. Thật kinh ngạc, hai bàn tay loài người của cô đang nắm quanh cổ một con Mortron.

Cô đang bóp cổ nó! Còn tên Mortron kia bị vướng vào mớ tóc bờm xờm của cô, đang giãy giụa như điên.

<Trận đấu chưa kết thúc đâu, Visser!> Tôi hét lên và tung chưởng!

PPHẬP!

Hấn gạt được cú đòn! Tôi tung một chưởng nữa!

PHẬP! Ngay boong!

<Aaaahhh!> gã Yeerk rống tướng lên.

Nhưng con Mortron kia đã phang lén cho tôi một quạt. Một lần chém dài ngoẵng ngay phần hông đùi tôi.

Liền đó, một cảnh tượng ghê hồn lướt qua mắt tôi. Những bầy tay loài người mạnh mẽ của Loren đang siết mạnh con Mortron. Những móng tay cô mọc dài ra. Chúng mọc nhanh đến nỗi tôi thấy rõ rành rành và chúng mọc đâm luôn vào thân Mortron.

PHẬP! Tên Visser chém.

Tôi né và chuyển thế né thành đòn phản công.

<Này!> Tôi lật lưỡi dao lên và phắc ngay vào cánh tay trái của gã Visser.

Nhưng cục Mortron còn sống kia trở lại, nhắm hướng tông thẳng vào mặt tôi, cùng lúc với cú quạt của gã Visser.

Hàm răng Mortron và cái đuôi Andalite ăn cắp đang bổ vào tôi.

Tôi chỉ có thể cản được một trong hai chúng nó.

Nhưng cho dù cái gì - đuôi Andalite hay răng Mortron - chạm vào, tôi cũng sẽ tiêu tùng.

CHƯƠNG 44

Tảng Mortron lao sầm sập vào tôi!

Lưỡi dao của gã Visser xé không khí, tạt thẳng vào tôi.

Có cái gì đó chuyển động vù vù ở bên trái tôi! Không nhanh bằng tốc độ của người Andalite, nhưng cũng không quá chậm...

Loren quay con Mortron chết ngắc trong tay rồi bằng tất cả sức mạnh của mình, cô lẳng nó đi. Cục Mortron vượt khỏi những móng tay Loren, bay hun hút trong không trung rồi đụng cái rầm vào con Mortron đang phóng ngược lại.

“Bóng mềm!” Loren reo lên.

Con Mortron định mần thịt tôi rớt đánh bệt xuống đất, ngay đó. Tôi phắc đuôi một nhát từ phải qua trái, hất văng lưỡi dao của tên Visser đi. Nó chỉ còn cách mặt tôi trong đường tơ kẽ tóc.

Loren điềm tĩnh lượm “trái banh mềm” lên từ chỗ nó vừa đáp xuống. Xong, cô vặn xoắn con Mortron cuối cùng, còn bị sa vào lưới tóc của cô, cho nó chết queo.

Đó chính là khoảnh khắc tôi quyết định sẽ **yêu quý loài người mãi mãi**. Mới đầu trông họ lẻo khoẻo, yếu đuối gì đâu ấy; phải đi lập chập trên hai chân nè, phải tạo ra âm thanh để giao tiếp nè, lại còn thiếu vũ khí tự vệ nữa - như cái đuôi chẳng hạn. Nhưng loài người có những khả năng không thể chối cãi.

<Cú quăng hết xảy,> tôi tán dương.

<Phải gọi là cú ném bóng mới đúng,” Loren mỉm cười. “Cám ơn nha.”

<Lũ Mortron của mi ngỏm rồi, Visser,> tôi kích. <Giờ chỉ còn ta với mi thôi. Đuôi-chơi-đuôi nào.>

Đôi mắt đánh cặp từ người Andalite của gã Visser Ba-Mười-Hai thấy cho tôi một ánh nhìn căm hờn. <Mi dám nghĩ là mi sẽ thắng à, Andalite nhãi ranh? Nghĩ lại đi nhóc, đừng hồ đồ quá thế. Để ta nhắc cho mà nghe, ta còn có kiến thức Andalite của lão Alloran nữa đó. Thế mi nghĩ điều gì sẽ xảy ra cho kẻ bị kẹt lại trong vũ trụ này một khi nó bị phá vỡ?>

Tôi ráng căng óc suy nghĩ. Một vũ trụ giả... bao gồm những ý nghĩ và ký ức của ba cá thể khác nhau...

<Thế nào? Nghĩ ra chưa? Một đường thời gian bị đứt sẽ đưa mỗi đứa tụi ta về lại vị trí không gian-thời gian chính xác của riêng mình.>

<Vây thì mi sẽ bị cuốn trở lại con tàu *Jahar*, sẽ bị hút vào lỗ đen. Ta sẵn sàng chấp nhận điều đó, đồ sên Yeerk. Ta cóc thềm để ý xem mi chết cách nào - chết dưới lưỡi đuôi ta hay chết ngủm trong lỗ đen. Miễn mi chết quách đi là được rồi. Tên Mượn xác-Andalite đầu tiên. Và ta muốn mi là kẻ cuối cùng.>

“Tôi đã bảo anh là hấn sợ không dám đánh tay đôi với anh đâu mà,” Loren nói.

<Tôi nghĩ cô nói đúng.>

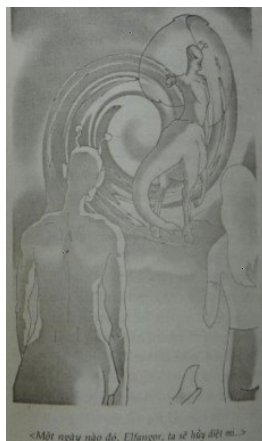
Gã Visser ngần ngừ một chút. Nhưng tôi biết hấn sẽ bỏ đi. Tuy cảm thấy sự quyết tâm của hấn nhụt đi, nhưng tôi biết tính hung ác, tàn bạo và quỷ quái của hấn vẫn còn đó, vẫn mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

<Một ngày nào đó, Elfangor, ta sẽ hủy diệt mi. Chính tay ta sẽ bóp nát mi. Chính tay ta đó, nhớ kỹ lấy.>

Rồi hấn quay đi và nhảy ngược vào vách tường xoáy.

“Thế là hết đời đồ gian ác.” Loren hả hê nói.

<Tôi không nghĩ vậy đâu,> tôi nói gọn lỏn. Dẫu không tin vào những điều siêu nhiên, nhưng tự sâu trong thâm tâm, tôi cảm thấy một ngày nào đó đường thời gian của tôi và của gã Visser sẽ lại đụng nhau, và sẽ lại xoắn xuýt vào nhau.

<Một ngày nào đó, Elfangor, ta sẽ hủy diệt m...>

“Chúng ta phải gấp rút ra khỏi đây thôi. Tóc tôi đang mọc ùn ùn đây này. Móng tay móng chân tôi cũng hết kiểm soát nổi rồi. Tôi cảm thấy mình đang lớn lên như thổi. Tôi không nói quá đâu. Nhưng tôi thề... tôi thấy mình cứ như đã mười tám tuổi rồi á!” Loren thở thốt.

<Đúng. Nét mặt cô đang thay đổi kìa. Cả tôi cũng vậy, tôi cảm thấy chính mình đang thay đổi. Chúng ta phải đi mau. Nhưng lần này chỉ một người điều khiển *Vòng Xoáy Thời Gian* thôi. Chúng ta cần phải đi đến nơi nào đó có thực. **Một vùng thuộc vũ trụ thật.**>

“Thế giới Andalite hả?”

<Không,> tôi phiền muộn nói. <Tôi sẽ làm gì nếu quay về với đồng bào mình? Tôi đã chống lại Hoàng tử Alloran. Tôi đã bỏ Arbron ở lại cô độc trên thế giới Taxxon. Tôi đã biết **quá nhiều bí mật**. Tôi biết có người trong các đồng bào của tôi đã sử dụng virus Lượng tử trong cuộc chiến Hork-Bajir. Họ sẽ làm gì nếu bỗng dưng họ có trong tay *Vòng Xoáy Thời Gian*?>

“Tôi nghĩ đôi khi những người tốt lại làm những điều xấu xa. Ý tôi, đó là do chiến tranh gây ra, phải không?”

<Nếu chúng tôi sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* để thắng cuộc chiến này, thì chúng tôi không còn là người Andalite nữa. Ít ra là người Andalite theo như cách tôi thường ngưỡng mộ, và tự hào về họ. Chúng tôi phải thắng cuộc chiến này bằng chính sức mình. Bằng cách tuân thủ những quy tắc, luật lệ của chính mình, chứ không phải bằng cách tỏ ra ác độc và tàn nhẫn như tội Yeerk.>

“Ý anh là: chiến thắng còn nghĩa lý gì, nếu như để chiến thắng các anh đã đánh mất mục đích cao đẹp mà vì nó các anh chiến đấu, phải vậy không?”

<Đúng. Đó đúng là điều tôi muốn nói. Tôi không thể mang *Vòng Xoáy Thời Gian* về cho đồng bào tôi. Tôi cũng không thể để nó lọt vào tay bọn Yeerk. Mà chúng ta lại **không thể tiêu hủy nó** mà chỉ có thể đem giấu nó thôi.>

Loren nhìn tôi ngỡ ngàng. “Anh sẽ đem giấu nó ở Trái Đất?”

<Trái Đất. Đúng. Lần này bọn Skrit Na tọc mạch, hám lợi sẽ không tình cờ tìm thấy nó được nữa đâu.>

“Anh muốn tôi làm gì?”

<Hãy tưởng tượng ra Trái Đất quê hương cô. Hình dung ra mẹ cô. Bạn bè cô. **Cái hộp rỗng**. Cô hãy ráng nhớ lại thời điểm cô bị bọn Skrit Na bắt cóc và một tiếng sau đó.>

“Độ chừng cách đây một tuần? Có phải tất cả những sự việc vừa qua chỉ xảy ra trong một tuần?”

<Đúng. **Một tuần**. Chúng ta cần phải đi ngược lại thời gian. Trở lại trước khi mẹ cô nhận ra cô bị mất tích, nhưng sau khi bọn Skrit Na đã mang cô đi. Chúng ta sẽ vẽ lại toàn bộ lần thời gian này.>

“Có lẽ chúng ta nên xóa bỏ quãng thời gian này đi để cứu Arbron và cứu ông Alloran chẳng?”

<Và hai chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau?>

“Tôi không muốn như thế.”

<Cả tôi cũng không. Nhưng quan trọng hơn, chúng ta không biết chính xác tác động của việc viết lại lịch sử này. Điều đó đồng nghĩa với việc người Skrit Na đã chạy trốn trốn lọt cùng với *Vòng Xoáy Thời Gian*, và họ sẽ đem cống nó cho tại Yeerk. Không, chúng ta cần phải giữ nguyên vẹn lần thời gian này. Miễn là những nơi cô ở trong tuần qua không trùng với nơi cô-thứ-hai đã đến thì chúng ta sẽ ổn.>

“Còn thêm một rắc rối nữa. Tuổi tác của tôi bây giờ đã khác. Tôi đã lớn lên. Xét theo cách tôi lớn lên thì bây giờ tôi đã mười tám tuổi rồi. Người ta sẽ để ý mất.”

<Đúng. Nhưng cứ tưởng tượng là họ không biết. Tưởng tượng cô đúng mười tám tuổi thật, và tất cả mọi người từng biết cô đều nghiễm nhiên cho rằng cô mười tám tuổi.>

“Như thế có bảo đảm không?”

<Tôi không biết, Loren. Tôi chẳng còn chắc chắn vào bất cứ điều gì mình làm nữa rồi.>

Loren mỉm cười bằng cái miệng loài người. “Thế thì để tôi lo liệu *Vòng Xoáy Thời Gian*. Đi thôi.”

Loren đặt hai tay vào *Vòng Xoáy Thời Gian* và nhắm mắt lại.

Bức tường xoáy thít chặt quanh chúng tôi. Tôi thấy những hình ảnh hiện ra rồi lại veo veo trôi đi, những hình ảnh về một hành tinh tuy chưa bao giờ đặt chân tới, nhưng tôi đã cảm mến mất rồi...

CHƯƠNG 45

BA NĂM SAU...

Tôi đã chạy trốn khỏi cuộc chiến tranh vĩ đại giữa người Andalite và Đế chế Yeerk.

Tôi đã bỏ chạy và trốn trên một hành tinh có tên là Trái Đất. Tôi đã chôn kỹ *Vòng Xoáy Thời Gian* trong một khoảng rừng. Tôi thực hiện cái gọi là *Sự Hòa Trộn Tinh Tế*: pha trộn nhiều ADN để tạo thành một hình biến duy nhất. Tôi đã tìm cách tiếp xúc với loài người để hấp thu nhiều mẫu ADN. Và khi tôi đã thu thập đủ, lần đầu tiên tôi biến hình thành loài người.

Và đó cũng là lần biến hình cuối cùng của tôi. Bạn biết đấy, tôi đã thôi không chiến đấu nữa. Tôi đã làm tất cả những gì có thể, đã làm xáo trộn mọi thứ. Đồng bào tôi sẽ khôn ngoan hơn mà không cần đến tôi. Chẳng gì có thể giấu giếm mãi được. Cho nên tôi phải trở thành con người. Và phải mãi mãi là con người.

Tôi vào học ở một chuyên khoa vật lý ở một trường đại học của loài người. Thật khó khi phải giả bộ mình không biết tất cả mọi câu trả lời, phải giả vờ đánh vật với những phương trình toán học mà tôi đã biết rành từ tấm bé...

Làm con người khó lắm. Tôi nhớ đôi mắt cuống và cái đuôi của mình kinh khủng. Nhưng tôi không muốn đánh nhau nữa. Tôi đã đoạn tuyệt với chiến tranh rồi. Tôi đã ón nó quá rồi...

Ngoài ra, là con người cũng có nhiều điều thú vị. Vị giác của loài người thật tuyệt vời. Và tôi còn có Loren. Cô đã tạo ra cho mình một cuộc sống mới, cho hợp với tình huống cô đã mười

tám tuổi. Cô trở về với người mẹ không hề biết con mình đã từng mất tích. Trở lại với bạn bè và gia đình, tất cả đều cho rằng cô đúng ở lứa tuổi bây giờ...

Sức mạnh của *Vòng Xoáy Thời Gian* thật vô song. Đã tận mắt chứng kiến những gì nó có thể làm, tôi càng tin rằng: cả hai phía của cuộc chiến tranh đẫm máu, tàn khốc này đều không nên có nó trong tay. Những giống loài tuyệt vọng thường hay làm những điều long trời lở đất.

Tôi hoàn thành bậc đại học với hạng tối ưu. Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên vì tôi đã tiến trước các giáo sư cả một, hai thế kỷ mà... Tôi ra trường, và tìm được một việc làm: lập trình những chương trình thô sơ, cổ lỗ cho máy tính của loài người. Đó là Trái Đất của thập niên 1980, khi loài người đang bắt đầu quan tâm đến máy vi tính.

Tôi gặp rất nhiều con người làm việc trong lĩnh vực máy vi tính. Anh bạn Bill Gates thường hay đến phòng tôi để tranh luận, trao đổi ý kiến. Thật khó làm bộ đơn giản hóa vốn kiến thức của mình để cho hợp với tầm lĩnh hội của anh. Cần phải diễn đạt và giải thích tất cả mọi thứ bằng những thuật ngữ đơn giản của loài người - chẳng hạn những từ như "Hệ điều hành Window" để giải thích một khái niệm cởn con, đến trẻ nít Andalite cũng biết...

Một ngày kia, tôi ngó người ra khi thấy Chapman trong trường đại học. Lúc đó tôi đang đi cùng với Loren. Chapman không nhận ra Loren. Hình như hẳn không hề biết cô xiu xiu nào.

Thật kỳ quặc. Chúng tôi đã bỏ mặc Chapman trong con tàu *Jahar* đang trôi về lỗ đen. Chắc hẳn đã bị lỗ đen nuốt chửng và đã bị nghiền nát, không còn vết tích gì rồi chứ.

Loren muốn nắn gân hẳn. Cô lại gần xởi lời. "Chào Chapman. Dạo này có nghe tin tức gì về anh bạn cũ Visser Ba-Mười-Hai không?"

Chapman nhìn Loren như thể cô là người mất trí. Chapman không còn nhớ gì hết. Ký ức của hẳn đã bị xóa sạch rồi.

Tôi cố gạt bỏ điều đó ra khỏi tâm trí mình. Tôi tự nhủ, có lẽ Chapman có một người anh em song sinh, hay đó là một người nào đấy giống hẳn chẳng dính líu gì đến lỗ đen cả. Nhưng chuyện này vẫn cứ ám ảnh tôi mãi. Từ đó trở đi, tôi luôn có cảm giác như mình bị theo dõi. Tôi tự hỏi liệu có một lực lượng hùng mạnh nào đó đã viết lại ký ức của Chapman chẳng, và nếu có thì họ đã viết vào khi nào.

Nhưng điều quan trọng nhất tôi làm với tư cách một con người là: tôi đã cưới Loren.

Chúng tôi đã ở bên nhau và chăm sóc cho nhau trong cuộc phiêu lưu vừa rồi. Cho nên khi cô vừa đủ tuổi và đủ điều kiện, tôi đã cưới cô.

Tôi thật sự nghĩ mình đã bỏ lại tất cả đằng sau. Tôi nghĩ bây giờ mình đã là một con người thực thụ. Rằng Trái Đất là quê hương tôi. Tôi đã rời xa, xa lắm cuộc chiến không gian khủng khiếp, cuộc chiến loang rộng khắp dải thiên hà, quanh những ngôi sao tít tắp, xa đến nỗi tôi không thể thấy được chúng trên bầu trời đêm của Trái Đất.

Tôi đã rời bỏ đồng bào tôi, rời bỏ giống loài tôi. Tôi là một con người... ngoại trừ trong giấc mơ, tôi thường chạy bạt mạng trên những đồng cỏ bát ngát, nói chuyện với cây cối, và ve vẩy cái đuôi trong niềm hân hoan rất đời bình dị.

Chúng tôi có một căn nhà. Cái mà tôi từng gọi là cái hộp rỗng. Bây giờ tôi đã hiểu rõ những đồ vật của loài người rồi.

Tôi có một chiếc xe hơi. Một chiếc Mustang vàng y chang chiếc tôi đã lái thực mạng trên thế

giới Taxxon. Thỉnh thoảng tôi mới nghĩ đến đồng bào mình, đến gia đình mình và thế giới của mình. Nhưng không phải mọi phút mọi giây.

Không phải từng phút từng giờ.

Thậm chí tôi còn có một cái tên loài người. Alan Fangor. Đó là ý của Loren và cái tên đó là do Loren đặt cho tôi. Loài người thường rút gọn tên của mình, cũng giống như cách người Andalite làm. Vì vậy, mọi người thường gọi tôi là Al Fangor.

Một ngày nọ tôi lái xe đi làm về và đậu trên lối sỏi. Loren không có ở nhà. Cô đã đi bác sĩ khám sức khỏe. Nhân nói về bác sỹ loài người tôi thấy họ rất man rợ - họ không thể loại bỏ một khối u thông thường mà không khoét một lỗ tổ bố trên thân thể người ta!

Tôi bước ra khỏi xe trên hai chân loài người của mình. Thật ngạc nhiên, hóa ra tôi rất hiếm khi té ngã, mặc dù chỉ đi đứng trên hai chân.

Tôi lưỡng lự đi tới cửa cái và mở ra, như trước đây tôi đã làm hàng ngàn lần rồi. Nhưng lần này: có ai đó đang đứng thoải mái trong phòng khách nhà tôi.

Ông ta là một con người. Một con người thật. Hay do tôi nghĩ vậy cũng nên.

“Ông làm gì ở đây vậy?” tôi bực mình hỏi lớn, bằng cách phát ra những âm thanh từ miệng.

Người đàn ông nhìn tôi một cách tinh quái pha lẫn thích chí. Bây giờ tôi rất giỏi đọc biết tâm trạng và cách biểu đạt của loài người. “*Ta* làm gì ở đây ư? Thế *anh* làm gì ở đây?”. Ông ta cắc có hỏi lại.

“Tôi sống ở đây. Đây là nhà tôi.” Tôi hơi hơi chần chừ. Dù cánh tay loài người rất khỏe, có thể dùng để đánh nhau được, nhưng bất cứ khi nào cảm nhận có nguy hiểm, tôi lại nhớ cái đuôi của mình da diết. Tôi cũng cảm thấy yếm thế khi không nhìn được ra đằng sau.

Người đàn ông buồn bã lắc đầu. “Elfangor-Sirinial-Shamtul, đây *không phải* là nhà anh.”

Đầu gối tôi bủn rủn muốn khụy. Tôi cố lết tới đi-văng và nặng nề ngồi xuống. “Ông là **cái gì**?” tôi hỏi.

Ông ta cười oai dũng. “Anh không hỏi ta là *ai*, mà lại hỏi ta là *cái gì*. Anh vẫn còn đủ khôn ngoan để biết rằng ta không phải là loài người...”

“Hãy cho tôi biết ông muốn gì,” tôi nói sảng.

“Chẳng muốn gì cả. Chúng tôi không muốn gì hết. Chúng tôi không can thiệp vào vấn đề của các giống loài khác.”

“Chúng tôi? Chúng tôi là ai?”

“ ‘Chúng tôi’ là người mà anh đã dùng máy móc của chúng tôi để thay đổi chiều hướng của thời gian và không gian.”

“Người Ellimist?” tôi sẽ sàng thốt lên.

“Đúng. Ta thuộc chủng người mà anh gọi là Ellimist.”

CHƯƠNG 46

Tôi không tin nổi. Hồi nào đến giờ, tôi chưa khi nào tin chắc có người Ellimist hiện hữu. Tôi cứ ngờ ngợ liệu đây có phải là một cái bẫy gì chẳng. Tôi nhìn sẫm soi con người coi bộ giống hết loài người kia. Nhưng dĩ nhiên, đối với người Ellimist, giả trang thành loài người thì quá dễ.

“Ta có phải là người Ellimist hay không ư?” Người đàn ông khinh khỉnh nói. “Nghe này, ta biết Arbron vẫn còn sống trong Gò Sinh. Ta biết anh từng có lần tạo ra một vũ trụ - anh cùng với một con người và một gã Yeerk tên là Visser Ba.”

Tôi choáng váng há hốc mồm. “Visser Ba?”

“Đúng, hắn đã tiến thần tốc trên nấc thang uy quyền của Đế chế Yeerk.”

“Hắn phải chết rồi mới đúng!”

“*Chết* rồi ư? Bộ anh nghĩ chỉ có mình anh biết nghịch ngợm với thời gian thôi sao? Bộ anh nghĩ anh có thể thay đổi mọi thứ xung quanh cho hợp với mình mà không làm xáo trộn những thứ khác sao? Anh gây thơ quá đấy, Andalite. Anh khù khờ đến nỗi không hiểu rằng: thời gian là hàng tỉ tỉ sợi tơ đan xen, bện chặt, hòa quyện, tết dết vào nhau? Rằng chỉ cần anh xoắn hay cắt đứt một sợi thì vô hình chung, nó sẽ ảnh hưởng đến hàng ngàn những nơi chốn khác và thời gian khác?”

“Hắn vẫn sống ư? Tên Visser quỷ quyệt.”

“Đúng. Hắn vẫn sống. Hắn vẫn chui rúc trong cơ thể của ông Alloran.” Đôi mắt có-vẻ-mắt-người của ông Ellimist nhìn chăm chập vào tôi. “Hắn là kẻ thù đáng sợ nhất của đồng bào anh.”

Tôi lắc đầu nguầy nguậy. “Bây giờ đồng bào tôi là loài người.”

“Giống như con người tên Chapman ấy hả? Gã cũng là một trong những **đồng bào** của anh sao?”

“Ông. Chính ông, chính ông đã mang hắn trở lại đây và xóa sạch ký ức của hắn.”

“Ta chỉ chỉnh lại một lỗi trong chuỗi biến thiên của không gian-thời gian thôi.”

“Tôi cóc cần,” tôi sùng tiết. “Tôi cóc cần lưu tâm đến cuộc chiến không gian xa lắc kia”.

“Xa lắc? Anh thật sự nghĩ mình sẽ mãi yên ổn ở đây, hả Elfangor? Anh chắc chắn tụi Yeerk không bao giờ mò đến đây ư?”

Tôi cảm thấy cổ họng mình nghẹn đắng. Điều thường xảy ra cho loài người khi họ bức tức hay lo sợ. “Chúng sẽ đến đây sao?”

“Elfangor, ngay lúc này, trên quỹ đạo Trái Đất đã xuất hiện những tàu trình sát tiên phong đầu tiên của bọn Yeerk.”

Thình lạng hồi lâu. Tôi ngóng ra cửa sổ, mong chờ xe của Loren trở về. Nhưng rồi tôi nhận ra mình đợi thật uổng công...

“Tôi chẳng thể làm được gì cả,” cuối cùng tôi cũng cất tiếng. “Tôi đã ráng hết sức để trở thành anh hùng. Nhưng tôi đã thất bại rồi...”

“Thất bại? Anh đã giữ cho *Vòng Xoáy Thời Gian* khỏi rơi vào tay của một trong hai phía, Yeerk hay Andalite. Anh đã cứu dải thiên hà...”

“Nhưng tôi không thể cứu Arbron. Tôi đã góp phần hủy hoại ông Alloran, đã cố gắng cứu ông cho tụi Yeerk, để bây giờ sinh ra một quái thú. Tôi không thể tiêu diệt được tên quỷ ấy. Tôi bất lực và **ngu ngốc** nữa.”

“Anh đã từ chối sát hại tù binh vô phương tự vệ. Anh đã không chịu tự hủy mình để thắng một trận chiến. So với một loài hoang sơ như loài người, anh quả là tỉnh khôn. Nhưng anh lại sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian* nhằm thay đổi tiến trình thời gian. Việc làm của anh đã gây ra những vấn đề nghiêm trọng. Đối với đồng bào của anh. Đối với *cả hai* dân tộc của anh. Cả hai dân tộc **đang cần anh**.”

Tôi cười chua chát. “Chẳng ai cần tôi cả.”

“Anh đang ở sai *nơi chốn* và *thời điểm* cần anh có mặt, Elfangor.”

“Dải thiên hà rồi sẽ yên vui mà không cần có tôi.”

Người Ellimist chồm ra trước và dí sát mặt vào mặt tôi. “Không. Không hề.”

“Thế ông muốn gì ở tôi?” Tôi đột nhiên gầm lên.

“Chúng tôi chẳng muốn gì cả.”

“Nói láo! Nếu không muốn gì cả thì ông có mặt ở đây làm quái gì?”

“Chúng tôi không xen vào công việc của giống loài khác.”

“Thế thì ông đi đi! Đi ngay! Hãy để cho tôi yên!”

“Chúng tôi không chen ngang. Nhưng đôi khi chúng tôi sửa chữa điều đã bị phá hủy.”

Tôi tê cứng người. Ông đang chơi trò khỉ gì vậy? Miệng ông nói rằng không can thiệp, nhưng ông sẽ xen vào? Đây là sự thật? “Ông muốn gì?” Tôi hỏi.

“Ta muốn gì á? Chẳng muốn gì. Nhưng ta có thể báo cho anh biết, rằng anh đã giằng néo và

lâm lịch lạc thời gian. Mọi việc không còn diễn biến như chúng phải xảy ra nữa. Bao chiến trường đáng lẽ phải thắng bỗng dung lại thảm bại. **Chốn an toàn** bây giờ hóa ra lại **đang lâm nguy**.”

“Tôi không thể trở lại. Tôi không còn là người Andalite nữa”. Tôi viện có thoái thác. “Tôi là một con người! Tôi có một người vợ! Nhà cửa của tôi ở đây.”

“Tất cả đều là sản phẩm từ sự can thiệp của anh,” người Ellimist nói huých toẹt. “Cô gái loài người tên Loren phải cưới một con người thực sự. Anh **phải là một chiến binh**. Một anh hùng vĩ đại đối với đồng bào anh. Một cố vấn, người nâng đỡ, dẫn đường cho em trai anh.”

“Tôi có **một cậu em** ư? Nó sinh ra rồi à? Tôi biết gia đình tôi đang sắp sửa...”

“Trong đường thời gian bị gãy này thì không đâu. Nhưng đúng là anh có một cậu em. Anh có một sứ mệnh phải hoàn thành. Và một người khác - người mà anh không biết sẽ tồn tại - cũng vậy. Elfangor, nếu không có anh, đồng bào anh, **cả hai dân tộc**, sẽ trở thành nô lệ cho bọn Yeerk.”

Tôi vụt đứng lên trên hai chân mình. “Nói xạo. Ông khổng chế tôi, ông chi phối và lợi dụng tôi.”

“Chúng tôi không sử dụng bất cứ ai cả. Chúng tôi không can thiệp. Nhưng nếu anh yêu cầu tôi dọn dẹp đồng lõa xôn anh đã gây ra... **sửa lại lần thời gian cho anh có thể quay lại số mạng của mình**... thì tôi có thể làm được.”

Tôi muốn tấn cho ông ta một trận ra trò. Tôi muốn lộn mửa. Tôi ghét dải thiên hà và tất cả mọi thứ trong đó.

“Đang có một trận chiến, Elfangor. Một bước ngoặt. Tên Visser Ba đang ở đó. Anh cũng được mong chờ phải ở đó. **Ngay bây giờ**.”

“Tôi không thể rời bỏ Loren.”

“Hãy nghe ta, Elfangor. Một ngày nào đó Visser Ba sẽ xuống Trái Đất. Hẳn nhớ Loren như in. Hẳn ghim trong bụng rằng cô ấy đã **chế nhạo hắn**. Anh có biết hắn sẽ làm gì cô ấy không? Liệu anh có ngăn chặn được hắn, khi mà quanh hắn, dưới trướng của hắn có cả ngàn đạo quân?”

Tôi cảm thấy một chất lỏng âm ỉ chảy dọc theo má mình. **Nước mắt**. Một thứ đặc trưng của loài người.

“Còn nếu tôi trở lại... nếu tôi yêu cầu ông chỉnh sửa lại lần thời gian... thì liệu Trái Đất có được cứu? Liệu điều đó có cứu được người Andalite? Và Loren của tôi?”

“Không. Riêng việc đó sẽ chẳng làm nên trò trống gì. Nhưng bây giờ, điều không thể xảy ra sẽ lại xảy ra một lần nữa.”

Tôi trân trân nhìn sinh vật mang hình dáng của loài người, sinh vật với sức mạnh có thể làm toàn bộ hệ mặt trời biến mất. “Ông đang chơi trò quái quỷ gì vậy, Ellimist?”

“Anh muốn kiểm tra chéo ta đấy hả, Andalite? Hay anh muốn ta phá bỏ cái mớ hỗn độn anh đã tạo nên?”

“Loren...?”

“Cô ấy sẽ không bao giờ biết anh đã từng tồn tại. Nhưng anh sẽ vẫn giữ kỷ ức của mình. Anh vẫn còn nhớ cô ấy.”

Tôi cố gắng mỉm cười, một nụ cười méo mó trên môi. “Ông đã nói về một trận chiến nào đó, Ellimist...”

“Rồi. Ta sẽ đưa anh đến nơi đó. Ta sẽ hủy bỏ những gì đã xảy ra và **sửa lại sợi chỉ số mệnh của anh**, Elfangor.”

CHƯƠNG 47

Cách đây lâu lắm rồi, có lần tôi đã giải thích cho Loren về sự sống dưới con mắt của người Ellimist. Sự sống sẽ ra sao nếu chúng ta nhìn vũ trụ theo cách của họ? Để bây giờ, khi người Ellimist nhắc tôi khỏi thế giới ba chiều không gian, cộng với một chiều thời gian, thì tôi đã trông thấy nó giống như cách họ nhìn.

Hồi sử dụng *Vòng Xoáy Thời Gian*, tôi đã trông thấy nhiều đường thời gian xoắn xuýt, quấn quện, chồng chéo vào nhau. Nhưng hiện giờ, tôi còn thấy thêm cả ngàn lần thời gian nữa. Điều này vượt quá thị giác, vượt trên âm thanh. Nó là một thứ mại mại như một cảm giác mới, một nhận thức mới.

Tôi có thể cảm thấy những lần thời gian trôi xuyên qua mình. Có thể nhìn, nếm, nghe, sờ, và ngửi thấy một tỉ sự việc có thể xảy ra, những sự việc xuyên suốt trong tôi.

Tôi thấy cả hình hài thật sự của người Ellimist. Một vật không thể sao tả được, bao gồm ánh sáng, thời gian và không gian. Choán chỗ nhưng lại không cố định ở một nơi nào. Dù đứng một mình, nhưng ông không phải là người duy nhất trong giống loài mình. Tôi thấy và hiểu năng lực siêu mạnh hằn dấu trên những đường thời gian lướt dưới sự điều khiển của ông. Tuy nhiên, khi chứng kiến quá trình chống lại sự hiểm độc, đối phó với cái ác đã từng tồn tại và sẽ tồn tại, tôi cũng nhận ra mặt hạn chế của ông.

Người Ellimist hùng mạnh. Nhưng không phải hùng mạnh trên hết thấy.

Tôi thấy một thiếu niên Andalite giống hệt tôi hồi đó: nghiêm trang, háo hức, nôn nóng mong được chứng tỏ mình. Tôi nghe thấy tên cậu ta vang lên trong tâm trí mình: Axmili-Esgarrouth-Isthill.

Xin chào, cậu em bé bỏng, tôi thầm nói.

Tôi thấy Arbron, vẫn sống trên thế giới Taxxon. Tôi có thể cảm thấy cơn đói Taxxon, nhưng tôi cũng cảm nhận được niềm kiêu hãnh Andalite trong bầu nhiệt huyết của cậu ấy.

Tôi thấy Loren và quần quanh lần thời gian của cô bây giờ là một con người khác: đáng lang quân của cô. Tôi đã rút ra khỏi kỷ ức cô. **Những trái tim tôi tan vỡ** khi đành phải chấp nhận bây giờ mình đã là người xa lạ đối với cô.

Tuy nhiên, tôi lại thấy ở quãng nào đó lần thời gian của mình vẫn giao cắt với lần thời gian của Loren. Về một phương diện nào đó, tôi vẫn chạm đến tương lai của cô. Lần thời gian của tôi và của cô chập lại, rồi từ chúng chẻ ra một lần thời gian mới, chỉ mới nhen nhú và đang bắt đầu lớn lên.

<Điều đó có nghĩa là gì?> Tôi hỏi người Ellimist.

ANH CÓ MỘT ĐỨA CON TRAI, ELFANGOR.

Trong thoáng chốc, tôi hiểu ra sự thật. Chính vì thế mà Loren đi bác sĩ. Chắc chắn cô sẽ về nhà và báo tin cho tôi. **Chúng tôi có một cậu con trai!**

<Không! Ông không thể bắt tôi đi! Tôi có một cậu con trai!> Tôi gào lên. <Điều đó làm thay đổi tất cả! **Xin đừng bắt tôi đi!**>

ANH ĐÃ ĐI RỒI, ELFANGOR-SIRINIAL-SHAMTUL. ĐIỀU VỠ ĐỔ ĐÃ ĐƯỢC SỬA CHỮA. ANH ĐANG Ở ĐÚNG NƠI ANH CẦN PHẢI Ở. ĐỨA TRẺ SẼ LỚN LÊN VÀ SẼ ĐƯỢC NUÔI DẠY NHƯ MỘT THẲNG CON TRAI CỦA MỘT NGƯỜI KHÁC.

<Nhưng **con trai tôi!** Điều gì sẽ xảy ra cho nó! Nó sẽ... sẽ vẫn tồn tại chứ?>

Tôi trông thấy lần thời gian tí xíu của con trai tôi tách ra, xuyên thời gian. Tôi thấy đường đi của nó **đầy chông gai, đau đớn, và cô độc.**

Và rồi, như một vụ nổ ngôi sao xa tít, tôi thấy một ánh chớp nháng lên, phía rìa bên kia của tương lai chưa hình thành. **Lần thời gian của cậu em trai Aximili băng ngang dải thiên hà, vươn tới hòa nhập vào lần thời gian của con trai tôi. Rồi lại thêm bốn lần thời gian sáng chói nữa cùng nhập lại với hai lần kia.**

Tôi biết mình đang mục kích điều gì đó không thể tin nổi, nhưng **rất quan trọng.** Tôi biết liên minh gồm sáu lần thời gian này - **một người Andalite và năm con người** - là tiêu điểm “không can thiệp” của người Ellimist.

<À, ông không can thiệp vào chuyện của loài khác như thế sao?> Tôi chất vấn ông ta.

ĐÓ LÀ CÂU ĐÙA CHĂNG, ELFANGOR? Người Ellimist hỏi lại tôi. Và rồi ông cười vang, tiếng cười làm rung chuyển tất cả những đường dây không gian và thời gian chằng chịt.

<Tất cả những sự việc này là một trò chơi của ông hả?>

ĐÚNG, người Ellimist trả lời. Nhưng bây giờ tiếng cười đã im bật.

NHƯNG CHÚNG TÔI KHÔNG PHẢI LÀ LỰC LƯỢNG HÙNG MANH DUY NHẤT TRONG DẢI THIÊN HÀ. CÒN CÓ MỘT LOÀI KHÁC, THẬM CHÍ CÒN LÂU ĐỜI HƠN CHÚNG TÔI NỮA. VÀ HẮN TA CHƠI MỘT TRÒ DỜ DÁY, ANDALITE À. CHÍNH VÌ HẮN MÀ CHÚNG TÔI PHẢI NHẬP CUỘC CHƠI. VÌ VẬY, HÃY HY VONG RẰNG CHÚNG TÔI SẼ THẮNG, ELFANGOR-SIRINIAL-SHAMTUL. HÃY HY VONG, CHÚNG TÔI SẼ THẮNG.

Tôi trông thấy một trận chiến ác liệt ở phía trước.

Tôi thấy cơ thể của chính mình vận vẹo và thay đổi hình thù.

Tôi mở đôi mắt cuống ra, kiểm tra lại cái đuôi dững mãi.

Và ngay lập tức, tôi thấy mình đang ở trong buồng lái của một chiến đấu cơ Andalite.

Trong đầu tôi dội vọng lên bao giọng truyền ý nghĩ của những người Andalite đang kêu thét, hấp hối.

<Năng lượng chính đã cạn. Chúng ta đã mất hết năng lượng điều khiển tàu rồi!>

<Chúng ta đang ở điểm dừng đột ngột!>

<Dừng lại! Dừng lại! Hẳn đã ngoạn trúng tôi!>

Tôi nhìn xuống màn hình. Tàu *Sao Lưỡi Kiếm* đang nằm bất lực, không thể chuyển động được nữa. Những chiếc Con Rệp của tụi Yeerk bu kín chung quanh, xối xả tia Nghiệt ở cấp độ cực đại vào nó.

Những phi cơ hộ vệ sắp thua. Một trong những động cơ của tàu Mái Vòm đã bốc cháy, văng khỏi tàu. Một tiếng nổ vô thanh sáng choang cả vùng chân không của không gian.

Tàu Lòng Chảo Yeerk ngồi chồm hổm như một con nhện dẹp lép đang nhìn hau háu vào con mồi của mình. Tàu *Sao Lưỡi Kiếm* sắp tiêu ma. Bọn Yeerk có thể nhẹ nhàng dứt điểm nó.

Nhưng những chiến binh trên boong tàu Mái Vòm vẫn anh dũng chiến đấu. Tôi nghe tiếng họ thét với vài chiến đấu cơ Andalite còn sót lại.

<Seerian! Coi chừng! Tụi Con Rệp đang ở sau đuôi anh!>

<Tách rời khu Vòm! Cho chúng phải đối phó với hai mục tiêu!>

Và rồi, <Hỡi tất cả các chiến đấu cơ. Đây là thuyền trưởng. Chúng ta đang chuẩn bị cho nghi thức tự hủy. Hãy tránh khỏi khu vực này. Bất cứ chiến đấu cơ nào, nếu còn sống ngoài đó, hãy tránh xa tàu *Sao Lưỡi Kiếm*. Chúng ta sẽ cho nổ bên trong động cơ và thổi một lỗ vào không gian. Có thể chúng ta sẽ kéo theo một số tàu Con Rệp Yeerk đi cùng. Tự hủy sau ba phút,> thuyền trưởng nặng nề truyền lệnh, rồi nói thêm. <Chúng ta đã làm tròn bổn phận.>

Bây giờ lại có thêm một phi cơ mới lọt vào bộ ngắm của tôi. Đen thui lùi từ đầu đến chân. Có hình dáng như một chiếc rìu cổ xưa.

Tàu Lưỡi Rìu của gã Visser.

Nó xấn xỏ nhào sát vô tàu Mái Vòm mang tên *Sao Lưỡi Kiếm* đã mất hết năng lượng. Với những khẩu tia Nghiệt, nó chuẩn bị xấn nốt hai động cơ còn lại - định ngăn cản sự tự hủy của tàu *Sao Lưỡi Kiếm*.

<Các chiến đấu cơ! Bất cứ chiến đấu cơ nào còn ngoài đó, hãy cố dẹp con tàu Lưỡi Rìu kia!>

Không ai đáp lại lời kêu gọi của thuyền trưởng. Không còn chiếc chiến đấu cơ nào sống sót.

Ra đây là trận chiến người Ellimist muốn tôi tham gia. Đây là nơi tôi được mong chờ phải có mặt. Tôi gọi vào hệ thống thông tin liên-tàu. <Xin từ từ, tàu *Sao Lưỡi Kiếm*. Tôi sẽ coi sóc tàu Lưỡi Rìu lảo lếu kia.>

<Ai... ai đó?>

<Elfangor. Thưa, tôi là *lính nhỏ* Elfangor-Sirinial-Shamtul.>

<Anh đang làm cái đuôi khô nào ở đây thế?>[5]

<Chuyện dài lắm, thưa thuyền trưởng. Tôi hy vọng sẽ có dịp thuật lại đầu đuôi cho ngài.> Tôi bật những kênh truyền thông lên để liên lạc ra ngoài không trung. Ở tần số bọn Yeerk sẽ bắt được.

Tôi nhắm chiếc chiến đấu cơ của mình thẳng về phía tàu Lưỡi Rìu. Tôi nhẹ nhàng tăng tốc trung bình. Sau đó, tôi gọi cho tào Lưỡi Rìu. <Chiến đấu cơ Andalite gọi tên Visser Yeerk.>

Một gương mặt Hork-Bajir thò ra màn hình quan sát. “Mày là ai mà đòi gọi Visser? Nếu mày xin tha mạng thì tao sẽ cười vào mũi mày đó!”

<Xin tha mạng? Còn khuya á. Bảo thằng Visser rằng có **ông bạn cũ** đang muốn gặp hắn. Bảo hắn rằng Elfangor đến để làm nốt công việc mới bắt đầu ở trong vòng xoáy tròn ốc, cách đây lâu lắm rồi.>

Trong chớp mắt, màn hình thay đổi. Và ở đó, khuôn mặt Andalite vốn từng là của Hoàng tử-Chinh chiến Alloran lòi ra.

<MÀY!> Hắn gầm lên.

<Ta cần phải chúc mừng mi đã thoát khỏi lỗ đen. Ta nghe nói mi được thăng chức ầm ầm, Yeerk. Visser Ba. Ấn tượng gớm. Nhưng ta cần phải báo cho mi biết, Yeerk à, ta đã **nhắm thẳng vào tàu mi**. Đứng mười giây nữa, ta sẽ tăng tốc Cực Đại. Và ở khoảng cách này, ta chỉ cần hai giây là sẽ tông vào tàu mi.>

<Dóc tổ!>

<Mười... Chín...>

<Mi cũng sẽ chết tan thân như ta thôi.>

<Được thôi. Bảy... Sáu...>

<Xả tất cả tia Nghiệt vào chiếc chiến đấu cơ đó!> Visser Ba la lối bộ hạ của hắn.

Tàu Lưỡi Rìu chuyển hướng tất cả các tia Nghiệt, quay nhắm vào tôi.

<Mi không có đủ thời gian đâu, Visser,> tôi lạnh lùng nói. <Một khi ta đã tăng tốc Cực Đại là quá trễ. Bốn... Ba...>

Đôi mắt chính của hắn nhìn tôi như thể muốn nổ tung.

<Hai... Một...>

<Ra khỏi đây mau, tốc độ tối đa!> Visser Ba quát thẳng cầm bánh lái.

Tàu Lưỡi Rìu nhóa sáng lên và vọt chạy khỏi tàu *Sao Lưỡi Kiếm*.

<Mi tưởng mi thắng rồi à, Andalite?> Tên Visser Ba châm chọc. <Mi vẫn chỉ giam mình trong một chiến đấu cơ thôi. Còn tàu Mái Vòm của mi đã què rồi. Ta đồng đây, rồi ta sẽ quay lại

thanh toán mi khi thời hoàng kim của ta đến.>

<Còn ta sẽ không quay lại đâu, Yeerk. Coi đó, mi đã gây ra cho ta quá nhiều phiền toái. Ta sẽ đặt dấu chấm hết cho mi ngay lúc này. Máy tính! Tăng tốc Cực Đại!>

Phụụt!

Những động cơ của tôi lóe lên, hất bổng tôi ra sau buồng lái chật chội.

BOOOOMMM!

Chiến đấu cơ của tôi húc một cái ngay cổ tàu Lưỡi Rìu, xén tiêu buồng lái hình viên kim cương ra khỏi phần con tàu.

Nhưng tôi không nhìn thấy chiến tích đó. Cú va chạm khiến tôi bất tỉnh, và xé tan cả hai động cơ lẫn Máy Cắt của phi cơ.

Phen này tôi chết là cái chắc.

Nhưng không.

Vài phút sau khi tôi đánh bị thương tàu Lưỡi Rìu, một tàu Mái Vòm Andalite mang tên *Đuôi Quất* vụt ra khỏi vùng không gian Zero, cách hiện trường khói lửa chưa tới một năm ánh sáng. Bọn Yeerk quyết định lúc này nên chuồn thì hơn. Tàu Lòng Chảo của chúng tung ra một trường ngăn chặn quanh con tàu Lưỡi Rìu rách te tua, rồi vù vào vùng không gian Zero.

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang nằm trên tàu *Sao Lưỡi Kiếm*. Anh *lính nhỏ* mất tích ngày nào - giờ đã quay lại một cách huyền bí sau nhiều năm biệt tăm - đã đâm thẳng chiếc phi cơ của mình vào tàu địch trong một phi vụ cảm tử.

Tôi đã cứu tàu *Sao Lưỡi Kiếm*. Tôi đã trở thành một chiến binh thực thụ. Thuyền trưởng nói với tôi rằng tôi đã là một Hoàng tử được vài ba năm nay rồi.

Tôi có vô khối thời gian trong khi dưỡng thương, để tính toán xem nên nói với thuyền trưởng những gì. Tôi bịa ra đủ thứ chuyện dối trá. Nhưng cuối cùng, tôi lại thú nhận với ngài tất cả. Tôi muốn ai đó biết chuyện, bởi vì bây giờ Loren không còn ở bên tôi nữa.

Tôi kể cho thuyền trưởng nghe tất cả... ngoại trừ nơi cất giấu *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Khi tôi kể xong, ngài lặng lẽ nhìn tôi một hồi. Cuối cùng, ngài bảo. <Elfangor, anh không bao giờ được phép tiết lộ câu chuyện này cho công chúng biết. Anh là người anh hùng vĩ đại. Nhân dân ta cần những anh hùng. Các chi tiết của câu chuyện sẽ làm cho giới truyền thông đại chúng hoang mang.>

<Nhưng, thưa Thuyền trưởng, tôi đã chống lại Hoàng tử-Chinh chiến Alloran. Tôi đã không cứu được Arbron. Và... cuối cùng... tôi đã chạy trốn.>

Thuyền trưởng nhìn tôi nghiêm khắc. <Elfangor, anh tưởng tôi không biết điều gì xảy ra với Alloran sao? Anh nghĩ tôi không biết về virus Lượng tử ông ấy đã thả ra trong cuộc chiến ở thế giới Hork-Bajir sao? Alloran là bạn ta. Khi chúng ta còn cùng là *lính nhỏ*, ông ấy cực kỳ dịu dàng và tuyệt vời. Và thật buồn cười! Ông ấy cũng rất thích đùa cợt và chơi khăm.>

<Ông Alloran ư?> tôi thốt lên mà không kịp suy nghĩ.

<Đúng. Alloran. Nhưng chiến tranh đã mang lại cho người ta những điều khủng khiếp. Có người được nó tôn vinh lên đỉnh cao. Có người lại bị nó hủy hoại. Anh không tạo phản chống lại Alloran, mà anh đã bảo vệ lý tưởng và niềm tin ông ấy từng ấp ủ. Anh đã bênh vực, ủng hộ nhân dân.>

Thật kỳ lạ. Tôi chỉ muốn khóc thét lên. Nhưng tôi không còn đôi mắt của loài người nữa. Vì vậy tôi khóc theo kiểu người Andalite - khóc ở trong lòng, trong những trái tim tôi.

<Về việc chạy trốn xuống Trái Đất... không ai có thể dừng cảm mọi phút mọi giây. Không ai lúc nào cũng anh dũng, kiên cường được cả. Bây giờ anh đã có cơ hội thứ hai. Chúng ta cần những chiến binh như anh, Elfangor. Những chiến binh không quên vì sao chúng ta chiến đấu. Anh sẽ sát cánh cùng nhân dân ta trong thời kỳ gian nan này chứ? Anh sẽ chiến đấu? Anh sẽ là người anh hùng trong lòng họ chứ?>

Những lời của thuyền trưởng đã giúp tôi cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi đã từng mơ được làm anh hùng. Nhưng bây giờ tôi đã biết điều đó có nghĩa là gì rồi. Tôi cảm thấy sức nặng của chúng oằn trên vai tôi, như một tảng đá ngàn cân.

<Vâng, thưa Thuyền trưởng,> tôi đồng ý nói. <Tôi sẽ **chiến đấu tới cùng**.>

CHƯƠNG 49

Nhiều năm trôi qua, trước khi tôi lại thấy Trái Đất. Tôi đã tham gia nhiều trận chiến đến nỗi không đếm xuể. Có nhiều trận tôi chiến thắng vang dội. Cũng không ít trận tôi thất bại thảm.

Cuộc chiến với bọn Yeerk cứ nhây nhưa, nhì nhằng mãi. Xem ra không bên nào có thể đè bẹp hoàn toàn bên nào. Đôi khi tôi tự hỏi phải chăng sự thể bắt buộc phải như thế, phải chăng người Ellimist và đối thủ không tên của họ đang nhúng mũi vào để giữ cho chiến tranh kéo dài mãi mãi.

Ai mà biết được?

Vùng không gian Zero đã nở rộng ra giữa hành tinh Trái Đất và những trung tâm nhộn nhịp trong dải thiên hà. Điều này đôi khi vẫn diễn ra. Điều đó có nghĩa là, Trái Đất **không còn cách xa vài ngày** nữa, mà đã **cách xa hàng nhiều tháng**.

Có thể đó là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng cũng có thể, đó là do các thế lực hùng cường của dải thiên hà đang tiêu khiển bằng cách chơi trò dệt đan, cắt bỏ những sợi tơ không gian và thời gian.

Nhưng cuối cùng, chúng tôi đã trở lại. Chúng tôi tới Trái Đất vì chúng tôi đã nắm trong tay những chứng cứ cho thấy rằng bọn Yeerk đang ngấm ngấm Trái Đất - một điều tôi đã biết trước từ lâu.

Chúng tôi đến trong một tàu Mái Vòm mới toanh, mang tên *Cây thiên hà*. Chúng tôi rời vùng không gian Zero và nhận ra quân địch đông đảo hơn. Chúng tôi chiến đấu quyết liệt, nhưng lần này không có lực lượng tiếp viện vào phút chót.

Khu Vòm phải tách khỏi tàu mẹ và đâm xuống biển Trái Đất. Trong vòm có Aximili, cậu em trai bé bỏng của tôi. Một *lính nhỏ* trẻ măng.

Còn tôi, quá tuyệt vọng nên đành phải phá vỡ lời thề. Tôi buộc phải đánh chiến đấu cơ rách nát của mình xuống hành tinh Trái Đất, kiếm tìm nơi mình từng chôn giấu *Vòng Xoáy Thời Gian*.

Lúc đáp xuống, những vết thương làm tôi kiệt sức đến nỗi chẳng còn nghĩ được đến chuyện đi kiếm *Vòng Xoáy Thời Gian* nữa. Nó đã bị chôn vùi dưới một công trường xây dựng bỏ hoang, nơi trước kia từng là một khu rừng bình yên.

Tôi nằm đó, hấp hối, biết rằng tên Visser Ba sẽ truy đuổi tới nơi; biết rằng, lần này hẳn sẽ thắng tôi tuyệt đối.

Và tôi cũng biết sẽ có **năm đứa trẻ Trái Đất** - không lớn hơn tuổi Loren khi lần đầu tôi gặp cô - đi tới. **Ba cậu trai và hai cô gái**. Chúng sẽ sợ hãi nhìn tôi, nhưng không sợ đến mức bỏ chạy.

Một đứa trong bọn trẻ có vẻ cuốn hút tôi đặc biệt. Và khi nhìn gương mặt nó tôi chợt hiểu ra ngay.

Cậu bé chắc chắn là con trai của Loren. Con trai tôi.

“Xin chào,” thằng bé tên Tobias nói với tôi.

Tôi đã phá vỡ luật Andalite và trao cho bọn trẻ quyền năng biến hình. Như bạn biết đấy, tôi đã từng chứng kiến trẻ em loài người có thể làm được gì.

Bọn Yeerk đến gần, tôi bảo bọn trẻ Trái Đất hãy tìm chỗ trốn. Nhưng Tobias cứ tụt lại, nấn ná ở bên tôi hồi lâu. Một mình.

<Mẹ con... hãy nói cho ta biết về mẹ con đi, Tobias. Về gia đình con...>

Cậu bé ngạc nhiên, có vẻ bối rối nữa. “Mẹ con đã... **mất tích**, biến mất rồi ạ. Khi con còn nhỏ xíu. Con không biết điều gì đã xảy ra. Con đoán mẹ đã qua đời. Người ta bảo mẹ con đã bỏ đi vì bà ấy bị rối loạn tâm thần. Họ bảo bà ấy **không bao giờ quên được cha con**. Con không biết. Nhưng con biết bà ấy đã không còn nữa, bởi vì nếu còn sống bà ấy sẽ không bao giờ bỏ con một mình - cho dù có gì xảy ra chăng nữa. Nhưng có lẽ đó chỉ là điều con tự nói với mình thôi...”

Những trái tim tôi bỗng **đau nhói**. Tuy nhiên, tôi biết, không phải mình đã mất tất cả.

<Hãy tới chỗ bạn bè của con đi, Tobias. Bây giờ họ là gia đình của con đó.>

Đó là khi tôi hy vọng vào những người anh em của tôi, những con người của Trái Đất. Con trai tôi vẫn còn sống. **Nó mạnh mẽ đến nỗi chính nó cũng không ngờ. Nó sẽ làm thay đổi bánh xe lịch sử.**

Ồ, giờ tôi đang nằm đây, chỉ còn cách cái chết vài giây, bị bóp chặt trong lối biến hình quái vật của tên Visser Ba. Tôi có thể thấy rõ ràng những điều mà trước đó tôi chỉ suy đoán.

Tôi nhớ lại mình đã thấy lần thời gian tách ra khỏi Loren và tôi. Tôi nhớ đến luồng ánh sáng khi nó được nối với bốn lần thời gian của bốn con người khác, và một lần của chính em trai tôi.

Tobias ở trên lần thời gian ấy. Con trai tôi hợp lại với những lần thời gian khác. Nó nắm giữ

uy lực có thể khiến cho tên Visser Ba phải khiếp sợ.

Tôi, Elfangor-Sirinial-Shamtul, đang truyền những ý nghĩ và ký ức cuối cùng của mình xuyên không gian tới đồng bào của tôi, đây là giây phút kết thúc đời tôi.

Lời *hirac delest* - nghi thức đi vào cõi chết - của tôi đã truyền. Tôi thanh thản ra đi. Và đây, tôi để lại một lời cuối cùng cho tất cả những con người tự do của dải thiên hà.

<Hãy hy vọng...>

HẾT The Andalite Chronicles

[1] Một lỗ đen được coi là một vết rách trong vũ trụ; là nơi có thể nghiền nát tất cả mọi vật chất đi qua nó. Có giả thuyết cho rằng lỗ đen là nơi xuyên thông giữa vũ trụ.

[2] Big Bang: vụ nổ khủng khiếp tạo nên vũ trụ của chúng ta.

[3] Một môn thể thao giống như bóng chày, nhưng chơi trên sân hẹp hơn, với bóng mềm và to hơn.

[4] enzyme: những protein phức tạp, có khả năng làm chất xúc tác sinh học cho các phản ứng hóa học cần thiết cho sự sống bằng cách chuyển phân tử này thành phân tử khác.

[5] Đây có lẽ là một cách nói để bày tỏ sự kinh ngạc của người Andalite.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>